ELMA

Hıdır Kişisel Gelişiyor

nefes nefese bir kişisel gerilim romanı

ahmet şerif izgören

AHMET ŞERİF İZGÖREN

Hıdır Kişisel Gelişiyor

nefes nefese bir kişisel gerilim romanı

Genel Yayın Yönetmeni: Gaye Dinçel

Editör: Demet Uyar

Çizimler: Ahmet Şerif İzgören

Mizanpaj: Yüksel Ünsal

Kapak Tasarımı: Chess Tasarım

Yayın Ekibi : Gül Balcı, Timuçin Karakuş, Ahmet Şahin,

Aydil İnal, Mine Egbatan

Ortaokuldayım.

Çelebi Mehmet Ortaokulu, Bursa Yıl 1978.

En korktuğum ders İngilizce.

Nasıl da dağınığım! Öğretmen, "Yarın defterlerinizi kontrol edeceğim" dedi.

Eve gittim; İngilizce defterim yok. Ara tara yok! Ertesi gün "1" alacağım.

Ablam durumu öğrenince, boş bir defter buldu.

Tüm dönemin ödevlerini gece geç saate kadar yaptı. Sabah okula tamamlanmış bir defterle gittim.

Hayatımın her döneminde dünyanın en iyi ablası vardı:

Kıvırcık saçlı, pırıl pırıl gözlü, iyi kalpli ve çalışkan.

Sen benim hayatta başıma gelen en iyi şeylerden birisin.

Omuzuma konmuş en renkli uğur böceğisin.

O akşam çocuk kalbimle öyle korkmuştum ki; emin ol, hiçbir şey o yazdığın defterin yerini tutamaz.

Yine de senin için bir kitap yazdım.

Seni hep çok seveceğim ve her duamda "İyi ki bir ablam var, Allahım çok çok sağ ol" diyeceğim.

Tanıdığım en örnek uğur böceğine;

Ablam Bengül'e...

Şerif

Şubat 2005

Ankara

BEYAZ ŞAHİN

Hava biraz kapalıydı, neredeyse yağmak üzereydi. Hıdır Azgören, 42 yaşında bir devlet memuruydu. Bakanlığa baktığınızda onun kadar düzenli, disiplinli, işini mevzuatına göre yapan başka bir memur göremezdiniz.

Beş takım elbisesi her zaman jilet gibi ütülüydü. Hafta içi her gün birisini giyerdi; günleri de belliydi. Dördü koyu renk lacivert ve siyaha yakın renkteyken, tek kahverengi takımını cuma günleri giyerdi. Kıyafetlerinin hepsi markasızdı ve hepsini eniştesi Zinnur Barışık'ın, Barışık Mefruşat mağazasından, maliyet fiyatına taksitle almıştı. Disiplini ve mevzuata hâkimiyeti bakanlıkta herkesçe bilinmesine rağmen, 42 yaşında hâlâ sıradan bir görevdeydi.

Oysa devlet mevzuatından hiç anlamayan sürüyle adam, daire başkanı, müsteşar, genel müdür yardımcısı, şef gibi görevlere gelmişlerdi.

Aslında bu görevlere gelenler genelde iki-üç yıl görevde kalıyor, sonra hükümet değiştiğinde görevden alınıyor, yeni gelen hükümet yanlıları bu makamları dolduruyordu.

Hıdır Azgören'in hiç politik görüşü olmamıştı. Tek bir beklentisi vardı, en azından şef olabilmek.

Bir gün eve "Ben şef oldum!" diyerek girmek için yapamayacağı yoktu doğrusu. Bu yüzden dil öğrenmek için çok çaba gösteriyordu. KPDS'ye her sene hazırlanıyor, hep baraja yakın bir puanda kalıyordu. En son 66 almıştı. Bu sene dört puan daha alırsa gelsin dil tazminatı, gelsin şeflik.

Bugüne kadarki tek başarısı, Milliyet Pazarlama'dan dört yıl taksitle aldığı, 91 model beyaz Şahin arabaydı.

Belki burada biraz mola vermemiz gerekecek. Beyaz Şahin derken, üzerindeki her şeyi orijinal, 14 yıl içinde boyasında hiç çizik olmayan, 1.6 motor ve 7.000 km'de bir arabadan bahsediyoruz.

Hıdır, akşam eve gelir gelmez apartmanın arka bahçesindeki kömürlüğe iner, arabasına şöyle bir dokunurdu; sonra özenle kapıyı açar, arabayı bir dakika çalıştırır, kömürlükten dışarı bir çıkarır, ardından sağ kolunu geriye

atar, aracı geri geri kömürlüğe sokardı. Kömürlük dediğimize bakmayın, bayağı bir garaj olmuştu. Tamir kitleri, bembeyaz boyalı bir duvar, duvarda arabayla, eşiyle ve ufaklıkla çekilmiş fotoğraflar... Fotoğraflar neredeyse iki yıl arayla çekilmiş altı taneydi. İlk fotoğraflar, evlilik, arabanın alınışı, eşiyle, gülümseme dolu, çiçek, elma kokulu fotoğraflar.

Son yıllara doğru gülümsemeler daha azdı. Sadece kızları Nisan'ın gülümsediğini fark etti. Bir de son dört yıldır hiç fotoğraf çektirmediklerini. Yüksek sesle:

– Yeni fotoğrafın zamanı geldi, dedi.

Kömürlüğü kilitledi.

Eve doğru yürüdü, kapıcı Ferhat Efendi'yle selamlaştılar.

İlginç adamdı Ferhat Efendi, ona belki ileride değiniriz.

Gece geç saatlerde kentin şık restoranlarına seksi genç modellerle yaptığı ziyaretler veya "yıkım ekibi" olarak adlandırdığı gürültücü bir borsacılar grubuyla pervasız içki kaçamakları firmada efsane haline gelmişti.[1]

KAHVE MİLLETİ

Evin zilini çaldı. Kapının açılmasıyla birlikte mis gibi bir yemek kokusuyla birlikte badem gözlü kızının yüzü göründü.

Eğildi, sarıldılar.

– Annen nerede?

– Yemek yapıyor, Şef !

Bu onun lakabıydı. Önce, kahvede söylemeye başlamış şef olmak istediğini bilen arkadaşları. Galiba ilk Deniz takmıştı bu lakabı, o da ona Dino dediği için.

Belki de Musti, her neyse.

Eşi mutfaktaydı.

– Hanım ben bir saatliğine kahvedeyim!

Kızına sıkıca sarıldı:

– Ödevlerini tamamla, yemekten sonra sohbet eder, şakalaşırız.

– Baba sen söylemesen ödevleri yapmayacaktım.

Gülüştüler, gerçekten çalışkan bir çocuktu. Hıdır Azgören’i hayata en sıkı bağlayan varlık; minik kızı.

Kahveden içeri girdi, okey oynayan ekipten toplu bir ses yükseldi.

– Ve Aleykümselam.

– Selamünaleyküm.

Ali Mahmut, Musti, Dino, Ahmedürey taş oynarlarken, Şinasi onların eline konuşuyordu.

– Kırmızı üçlüyü atmayacaktın. Seriye gitsen şimdiye bitmiştin gibi laflar ediyordu.

Mustafa: Abi bu kadar biliyorsan gel bir kere de sen oyna.

Şinasi: Ben oynamam oğlum. Boşa vakit.

Ahmedürey: Abi ne boşa vakti. Sen her akşam aynı vakti bizi seyrederek geçiriyorsun zaten.

Şinasi: Ben oynamam oğlum. Dino’yu taşlasana, adam tek taşa dönüyor bitecek şimdi.

Toplu bir “Allah Allah” sesi.

– Oğlum konuşmasana elimize!

– Tamam tamam.

Hıdır köşeye doğru süzüldü. Ali oradaydı. Ali Kuyumcu. Hem hemşerisiydi hem de çok iyi arkadaşı.

– Bana da getirdin mi?

– Tabii, hiç unutur muyum?

Zuladan bir *Teksas-Tommiks* çıkardı Ali ve Hıdır’a uzattı.

– Vaay Zagor ha!

– Zagor Te-nay, dedi Ali; Baltalı İlah!

– Nasıl da bilirsin sevdiğimi. Sen ne okuyorsun?

– *Killing* tabii.

İkisi kitaplara gömüldüler.

Kahveci Şahin İpek çayları dağıtmaya başladı. Bir yandan da,

– İçmeyin oğlum bu çayları, bitki çayı için, daha yararlı, diye söyleniyordu.

Deniz, Şahin’e: Ağabey ya bu kahvenin adı ne biçim bir şey, böyle kahvehane adı olur mu? Ne demek ağabey?

– Biraz kitap okursan öğrenirsin ne demek olduğunu cahil.

Ahmedürey: Abi bir çay ısmarlayayım da söyle Allah aşkına şu kahvenin adı ne anlama geliyor. Dordor mu ne? Yıllardır çözemedik abi.

– Önce adını doğru öğren cahil!

Çıkışta Şino yanaştı: Şef, yarın bir bakalım senin arabaya ha?

– Tabii aslanım şeref verirsin.

Kişisel gelişim için kişisel, mesleki hatta spiritüel anlamda olsun bir başarısızlık yaşamanın gerekliliğini kavradım.[2]

MEKTUP

Ertesi gün işe gittiğinde masanın üzerinde sarı bir zarf buldu. Heyecanla titredi.

Sakın bu, o yazı olmasındı.

Şimdi açacaktı ve “Şef oldunuz” imza, bilmem ne amiri; “onay” daire başkanı; “olur” genel müdür.

Zarfı aldı bir yutkundu. Tam açacakken durdu. Ya şimdi açtığında bayılırsa ya da çığlık atarsa? Odadakiler yıllarca dalga geçerlerdi.

Zarfı cebine gizlice koydu, karşı masadaki Ayşegül Hanım’la göz göze geldiler. Daha doğrusu Ayşegül Hanım’ın hiç işi olmadığından gözü devamlı geliyordu da, Hıdır’ın göz onun gözü üstüne yerleşti. Hemen gözünü kaçırdı.

“En iyisi tuvalete gideyim, orada açayım, çığlık atarsam orada atarım” diye düşündü.

– Zehra Hanım mektup açacağınızı alabilir miyim?

– Niye kii?

Yuh! “Niye kii?” Abi bu soruya, bu soru mu sorulur? Mektup açacağınızı alabilir miyim? Niye ki? “Ki”yi de niye uzatıyorsa.

– Eğer manevi değeri varsa almayayım Zehra Hanım?

– Al kıız meraktan sorduydum.

– Zehra Hanım bana “kız” demeyin lütfen.

Odadaki tüm hanımlar gülüştü.

Mektup açacağını aldı, odadan bir kum yengeci kadar sessiz çıkarken askılığa çarptı. “Gümbürt!” diye bir ses, askılık yerde.

Sekiz kişilik odadaki yedi hanım bağrışarak gülmeye başladılar.

– Ben kaldırayım bir saniye.

“Sen kaldıramazsın, dur biz kaldırırız” dedi kızlardan birisi. Hepsi höykürdüler.

Hıdır kendini dışarı attı.

“Allahım niye ben? Bu Zehra Hanım bile şef olduktan sonra ben niye olamıyorum? Hem bizim dairede niye hiç erkek yok? Niye niye?”

Tuvaletin kapısını açtı; iyi, kimse yok. Hemen bir kabine girdi. Mektubu ve parlak renkli mektup açacağını çıkardı. Gümüş açacağa şöyle bir baktı. Küçük bir fabrika açmak için 50’ye yakın onay alması gereken Çorumlu bir iş adamı, bir yıl onayları halledemeyince 50 tane gümüş mektup açacağı yaptırmıştı, onaylar 50 saatte tamamlanmıştı.

Heyecanla mektubu açtı, açıkçası elinin titremesine engel olamıyordu. Aslında hala oğlu Seyfi, hükümetteki partide teşkilatlardan sorumluydu. Bir telefonla bırak şefliği, daire başkanı olurdu ama neyse.

Girişi okudu:

Sayın Hıdır Azgören;

“Allahım Allahım!”

İhtiyaç nedeniyle APK Dairesi’ne memur olarak atandınız.

Genel Müdür Vekili bilmem kim...

...

Flop!..

Hepiniz “flop” sesi ne dediniz ya...

O mektup açacağının sesi.

Klozetin içine düştü.

“John, ama içimden bir komut aldım, bir ses bana kaybettiğim kıvılcımı yeniden ateşlemek için spiritüel bir yolculuğa başlamamı söylüyordu” dedi. “Bu benim için olağanüstü bir özgürleşme dönemiydi.” [3]

...İYİ ŞANSLAR!
SWIIISS

TUMP

“EV”DE

Keyifsizce eve geldi. Kömürlüğe gidip beyaz Şahin’e bakmak bile istemedi. Kapıyı “tık tıtık tıtık tık tık tık” şeklinde bile çalmadı.

Zile bastı, badem gözler göründü.

Hafifçe sarıldılar.

İçeri girdi.

– Merhaba.

– Merhaba.

Sessizlik...

– Kahveye gitmiyor musun Baba!

– Hayır, canım istemiyor.

Yemekte uzun bir sessizlikten sonra ilk o konuştu.

– Bugün tayinim çıktı.

– Nereye?

– APK Dairesi’ne.

– O ne demek?

– Araştırma Planlama Koordinasyon Dairesi.

– Eee, ne yapacaksın orada?

– Kurumun araştırmalarını, planlamalarını ve koordinasyonunu yapacağım.

– Maaşta değişiklik var mı?

– Yok.

– Bak Hıdır, 860 lira maaşla çok zorlanıyoruz.

– Dur bakalım, burası çok önemli bir yer. Tayin ettiklerine göre ardından şeflik geliyor olabilir.

– Yıllardır bunu söylüyorsun bir gelişme yok.

– Bu sefer umutluyum.

– Niye halanın oğlunu aramıyorsun ki? Seyfi bir telefonla seni daire başkanı bile yapar.

– Torpille o göreve geleceksem hiç gelmeyeyim.

– Bak, böyle diye diye, yerinde sayıp duruyorsun. Yıllardır aynı arabaya biniyoruz. Bir evimiz yok. Arabayı satsak, şu “morgıç”la bir eve girsek.

– Onun adı “morgıç” değil “Mortgage”. İngilizce “ipotek” demek. Bizim yabancı hayranı cahil gazeteciler “ipotek” demek yerine “mortgage” dediler. Ben ipoteğe girmem.

– İngilizceyi o kadar biliyorsan KPDS’den 70 al da, dil tazminatı al bari.

– Şenay Teyzem aradı mı?

– Hayır, niye?

– Yok bir şey.

...

– Ya senin ceketinin ve gömleğinin sağ kolu dirseğine kadar niye ıslaktı bugün geldiğinde?

– Yok bir şey.

– Biraz da kokuyor gibiydi?

– Yok bir şey...

Julian sözünü tutarak sonraki akşam bana geldi. Saat yedi sularında, ön kapının hızlıca dört kez vurulduğunu duydum, Cape Cod tarzı evimizin, eşimin onu Architectural Digest dergisinden çıkmış gibi gösterdiğine inandığı, çirkin pembe panjurları var. Julian önceki güne

göre oldukça farklı görünüyordu. Hâlâ sağlık saçıyor ve harikulade bir dinginlik hissi veriyor; sade giysileri biraz tuhaf geldi bana.[4]

NAZAR ETME NE OLUR

Şino'yla garaja girdiler. Şino, Hıdır'ın bekârlıktaki ev arkadaşıydı. Dünya karakterlisi bir çocuktu. Çok güzel günleri geçmişti. Şinasi Havuz.

İkisinde de araba merakı vardı. Şinasi Showpa'dan taksitle beyaz bir Lada Samara almıştı. Şu lastiğini değiştirmezsen devamlı balans ayarı gerektiren Ladalardan.

Arabanın kapısını özenle açtı Hıdır.

Şinasi girmeden içeriyi şöyle bir kokladı.

– Abi yeni araba kokusu; inanılır gibi değil. Abi nasıl korudun 15 yıllık arabayı böyle.

– Bakıyoruz be Şino. Başka zevkimiz yok.

– Abi bunu Tofaş'a götür acayip paraya alırlar.

– Hatırlar mısın, 90'ların başında parayı ödeyip ismini yazdırıyordun; sonra iki yıl kuyruk bekliyordun.

– Doğru abi, ikinci elleri daha pahalıydı. Tabii başka araba da yok.

– Ya Reno alacan, ya Tofaş.

– Yalnız abi asıl Doğan SLX tabii. Onlar biliyorsun Türkiye'nin Mercedes'i. Yerden yüksek, parça ucuz.

– Hatırlar mısın, sağ dikiz aynası opsiyoneldi bunlarda. Ekstra para ödeyip sağ dikiz aynası almıştık. Bir de altında koruyucu karter yoktu; broşürde şöyle yazıyordu: "Karter muhafazası taktırılması önemle önerilir."

– Tak o zaman değil mi, niye yalvarıyon?

Kıkırdadılar. Şinasi torpidoyu açtı, torpidodan bir çift külotlu çorap düştü.

– Vay baba, araçta kadın çorabı taşıyoruz ha! Çapkın seni!

– Değil oğlum. Bir taksiciden duymuştum. Motor kayışı koptu mu, bunu bağlıyorsun motora, seni gideceğin yere yavaş yavaş götürüyor.

– Vay be abi! Arabaya bak. Hani bir ara Citroen efsanesi vardı. Araç çölde kalıyor, II. Dünya Savaşı. Adamda sadece muz var. Depoya sekiz-on tane muz soyup atıyor adam, araç gidiyor çölde.

– Maymun mu oğlum bu? Kıkırdadılar.

– Abi sen bunu bir modifiye ettirip Doğan görünümü versen, tadından yenmez be!

– Yapalım mı Şino?

– Abi sana kalmış. Aslında bir de çip taktırsan çekişi çok artar.

– Bilmem ki orijinalliğini bozmayalım.

– Doğru abi.

– Orijinal olmayan bir tek senin hediyen var arabada.

İkisi de gayri ihtiyari dikiz aynasından arka camdaki yazıya baktılar. Arabadaki orijinal olmayan tek şeye:

“Nazar etme ne olur, çalış senin de olur.”

Ruhunun derinliklerinde, bunun, sonraki yaşamının başlangıç noktası olduğunu hissetmişti, öncekinden çok daha fazla şey ifade eden bir yaşamın.[5]

İŞTE GELDİK... SAKIN KORKMA!

YENİ BİR ADIM

– Ne yaptın ödevi, tamamladın mı kızım?

– Babacığım bak ben sınıf birincisiyim. Bana hiç “Ödevini tamamladın mı?” diye sormana gerek yok.

– Ne bileyim, ilgilenmedim olmasın diye.

Baba kız, Nisan’ın odasında biraz bakıştılar.

– Üzgünsün değil mi bu şeflik meselesine?

– ...

– Boş ver. Sen bizim evin şefisin.

– Pek sayılmaz aslında. Farkındaysan evde de pek şeflik kalmadı.

– ...

– Aslında üzüntüm şu 860 YTL maaş. Bunun 350’si kira, 50’si aidat. Sonra yakıt, yemek masrafı, şu bu derken, sana doğru dürüst kıyafet bile alamıyoruz.

– Baba sen 14 yıldır aynı kıyafetleri giyiyorsun. Ne önemi var?

– Ne bileyim. Arkadaşların Nike, Converse, Adidaslarla geziyorlar, biz sana yeni alsak pazardan alıyoruz. Sana şöyle övünülecek markalı bir şey alamadım.

– Baba arkadaşlarımın 130 dolara aldıkları ayakkabının Nike’a maliyeti 5-8 dolar arası. Yani 5 dolara alıp 100 dolara bize satıyorlar. Açıkçası enayi yerine konmak istemem. Filipinler’in Cavite bölgesinde, saati 8 sente çalışan benim yaşımdaki sigortasız çocuklar o ayakkabıları yapıyor. Çocuk 10 saat çalışırsa 1 YTL kazanıyor. Çok kötü koşullarda çalışıyorlar. Açıkçası giyerken onlara üzülürüm. “Fast Food”lardan aldığımız patates kızartması, maliyetinin 1371 kat fazlasına satılıyor ve yemin ederim, annemin patates kızartmalarının onda biri lezzetinde değiller.

– Sen bunları nereden öğreniyorsun Allah aşkına?

– Kitaplardan baba.

– “Kişisel gelişim” mi? Bizim bütün bakanlık “kişisel gelişim” kitabı okuyor.

– Hayır, üç tane kişisel gelişim okudum, baktım hepsi birbirinin aynı. Üç tane iyi, üçten fazlası bayıyor. Hepsi aynı terane.

– “Terane”yi nereden öğrendin?

– Senden baba.

Kıkırdadılar.

– Bu ne, araba kitabı mı?

– Hayır, kişisel gelişim romanı.

Hıdır kitabı elinde şöyle bir evirdi çevirdi. *Ferrari’sini Satan Bilge.*

– Bunun ikinci eli de pek para etmez keşke satmasaymış güzelim aracı.

Gülüştüler.

– Yaa Ferrarili falan. Okusak mı?

– Olur baba, arkadaşım Lâl’in. Sen oku. Ben ona veririm.

– Sen okudun mu?

– 30. sayfada bıraktım.

– Tabii araçtan anlamıyorsun.

Kıkırdadılar.

Julian, [...] gerçekten kendisini her şeyi ama her şeyi başarabilirmiş ve hepimizin içinde bulunduğunu öğrendiği sonsuz potansiyeli açığa çıkarmış gibi hissediyordu.[6]

KARŞINIZDAKİ BU BEY İSE, ZAGOR... EĞER KHAN VE ÇETESİNİ ORTADAN KALDIRMAYI BAŞARIRSAK, ONUN SAYESİNDE OLACAK!

GÜCÜ FARK ETMEK

Hıdır APK Dairesi’ndeki masasına yerleştikten sonra üç gün boyunca ne arayan ne de iş veren oldu. Dört masanın ortak tek telefonu vardı. O da dış hatta kapalıydı.

İşin ilginç tarafı, diğer masalarda çalışan kimse yoktu.

Elinde dosyalarla gelmişti. İlk şoku atlattıktan sonra, APK’da çalışma fikri sıcak gelmişti. Bunca yıllık deneyimini araştırmaya, planlamaya ve koordinasyona ayırmak belki kariyerini etkileyebilirdi.

Bakanlıkta yürüyen işlerin hepsi aksaktı. 5 kişinin yapacağı işi 50 kişi yapıyordu! “Oturayım, geniş ve iyi bir rapor hazırlayayım da bakanlığa sunayım” diye düşündü.

*Ferrari’sini Satan Bilge’*de olduğu gibi.

Kararı ver; Doğu felsefesiyle, Amerikan iş bitiriciliğini birleştir. Sonra gelsin başarı ve mutluluk. Ne kadar kolaydı.

APK aslında özel sektör şirketlerinin en önemli birimi Ar-Ge’ye karşılık geliyordu. Bugüne kadar âtıl kalması bundan sonra kalacağı anlamına gelmiyordu.

Ne diyordu okuduğu kişisel gelişim kitabının ABD’li yazarı:

“*Eğer birisi yapabiliyorsa sen de yapabilirsin*!”

“Bu APK’dan şef döneceğim, hepiniz göreceksiniz!”

Bunu ayağa kalkarak, ileri dik bakarak ve sesini diyaframdan vererek söylemişti. Sağ elinin şehadet parmağını da ileri uzatmıştı.

Son dönemde “Ferrari” kitabıyla birlikte birçok Amerikalı’nın ve Amerikan vatandaşı olmak için can verecek birçok Türk’ün “kişisel gelişim” kitaplarını okumuştu.

Hepsi ona başarının yolunu öğretmişlerdi. Birisinde bedenini doğru kontrol eder ve zihnini doğru programlarsa, başarının geleceğini anlatıyordu.

Güçlü olmanın yollarından biri, sesi de doğru kullanmaktı. Artık başkalarının beden dilini de çözebiliyor, kendisi de mesajlarını daha güçlü veriyordu.

Hem “kişisel gelişim” okuyor hem de raporunu bu odada hazırlıyordu.

Aslında çaycı İğdeli İsmail’den APK’nın bir sürgün yeri olduğunu, elliye yakın memur ve yöneticinin APK’ya hiç gelmeden ay başlarında maaşlarını aldıklarını duymuştu. “Türkiye’de böyle 5000’e yakın insan var abi, işe gelmeden maaş alıyorlar. Sen de gelme! Milletin enayisi misin?” demişti.

Aklına bir anda yeni okuduğu *Kendinizi Motive Etmenin 1001 Yolu* geldi. Sandra Kim yazmıştı. Kore asıllı bu kadın “Evim” dediği Amerika’da çok başarılı olmuştu. “Başarı”...

Kelime gözünün önünde canlandı. Ne diyordu Kim?

Kim ne diyordu?

“*Kendi kendinizin amigosu olun. Zor bir iş bitirdiğinizde heyecanlanın, zıplayın, şarkı söyleyin. Kendinizi aptal gibi hissetseniz bile kesinlikle yorgun, bıkkın ve stres altında hissetmezsiniz*.”

Hıdır Azgören, daha bir dik durdu. Kitaptan öğrendiği gibi nefesi diyaframa aldı. Kitapta okuduğunun aynısını yaptı zıplayarak, başını geriye atıp höykürdü.

“Göreceksiniz başaracağım. Başarımın önünde kimse duramayacak.”

Arkasındaki aralık kapıdan çaycı İsmail’in sesi duyuldu. “Kahpe İstanbul benim olacaksınn!..” İsmail’in kıkırdamaları ve memurların gülüşmeleri koridoru kaplarken Hıdır koltuğuna çöktü ve fısırdadı.

“Hasss...r”

“Evet öyle. Bu geceden itibaren yaşamının kontrolünü tamamıyla ele geçir. Bir kez ve sonsuza kadar kaderinin efendisi olmaya karar ver. Kendi yarışında koş. İçinden gelen çağrıyı keşfet; o zaman esin dolu bir yaşamın mutluluğunu sürebilirsin. Son olarak, arkanda ve önünde olanların, içinde olanlar yanında hiçbir öneminin olmadığını her zaman hatırla.”

"Sağ ol Julian. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Yaşamımda neyin eksik olduğunu bu geceye kadar fark edememişim. Gerçek bir hedeften yoksun bir şekilde, amaçsızca vakit geçiriyormuşum. Her şey değişecek. Sana söz veriyorum. Bunun için sana minnettarım."

"Rica ederim dostum. Ben sadece amacımı gerçekleştiriyorum." [7]

DEĞİŞİM BAŞLIYOR

– Selamünaleyküm millet.

– Ve aleykümselam Şef.

Dino: Baba o kitap ne?

– *Ferrari'sini Satan Bilge*.

Şino: Satar tabii aracı, çok yakar abi. Benzin mi dayanır merete.

Musti: Abi haber çıktıydı hatırlıyor musun? Belçika'da bir Türk Ferrari'sine LPG taktırmış diye.

Ali Mahmut: Brezilyalı'dır oğlum o!

Ahmedürey: Niye be kanka?

Ali Mahmut: Brezilyalılar çok akıllı olur. Adamın biri süpermarkette yarım elma almak istiyor. Tezgâhtarla kapışıyorlar, tezgâhtar müdürün yanına gidiyor, "İçeride bir hayvan var. Bu elmanın yarısını almak istiyor" diyor. Bakıyor müdür sessiz; arkasını dönüyor. Bu müşteri arkasında. Adamı görünce "Bu beyefendi de diğer yarısını almak istiyor" diyor.

Gülüşmeler.

Ahmedürey: Abi bunun Brezilya'yla ne alakası var?

Ali Mahmut:

– Beklersen görürsün, bitmedi daha! Neyse adama veriyorlar elmanın yarısını, adam gidiyor. Müdür buna diyor ki "Amma akıllı adammışsın sen. Nerelisin bakayım?" O da "Brezilyalıyım abi" diyo. Müdür "Yav ne işin var Türkiye'de, yaşasaydın ya Brezilya'da" deyince, bizimkisi "Müdürüm, Brezilya'da ya futbolcu olursun ya da hayat kadını. Başka da bir şey olamazsın" diyo. Müdür "Yalnız benim karım da Brezilyalı" deyince bir sessizlik hüküm sürüyor; bizimki soruyor: "Abi, yenge hangi takımda oynuyor?"

Bu sefer kahkahalar epey bir sürdü.

Ahmedürey: Şef sen bizim elleri bir garip sıkmaya başladın, nedir abi? Böyle elini “öp babanın elini” gibi uzatıyorsun da koyun pazarlığı yapan celep gibi mengenelik yapıyorsun. Nedir abi?

Hıdır: Ağabey, “beden dili” kitaplarında okudum, öyle sıktım mı güç bana geçiyormuş.

Musti: Yuh. Abi güç sende olsa ne olacak, sohbet ediyoruz en nihayet.

Dino: Abi, ses de değişti senin. Çay isterken bile, boğazlanmış dombay gibi ses çıkarıyorsun. Niye bağırıyon ki?

– Ne bileyim bir kitap okudum, “Güç sihirbazı, nasıl başarıya ulaşılır” diye. Orada “*Sesi diyaframdan alın, genizden verin*” diyo. Etki saham artarmış.

Ali Mahmut: Abi sen eskiden mideden alıp kıçından fıslatmıyordun ki. Eski sesin iyiydi be abi. Böyle sanki kahvede Japon Ninjası besliyor gibi olduk. Devamlı harakiri yapan çengçüngler gibi bağırıyorsun.

– Ağabey ne biliyim bu şeflik falan çok bekledik belki böyle.

Musti: Yeriz oğlum şefliğini. Sen makamı burada aldın. Bizim Şefimizsin, biz seni olduğun gibi seviyoruz abi.

– Sağ olun baba. Ama aslında iyi bir takım almam lazım, on yıldır aynı kıyafetler. Bakanlıktaki hanımların şebeği olmuşuz. Dalga geçiyorlarmış.

Ali Kuyumcu: Demirci’ye gidince Zinnur eniştenden alırsın.

– Yok ağabey kitaplar diyor ki markalı olursa yükselirmişim. İmajımız olmadan hiçbir noktaya gidemezmişiz. İş dünyası güç oyunları olduğundan kıyafet belirleyici bir kritermiş. Aslında şef olmamamda Zinnur Eniştemin de kabahati var. O zaman şöyle markalı bir şeyler verseydi bana, belki bugün şeftik.

Ahmedürey: Abi boş ver onu. Sen bizim gönlümüzde şefsin zaten.

Musti fısıldayarak: Abi onu biraz önce ben söyledim zaten.

Ahmedürey: Hadi yaa. O zaman şef “Kanaryayı altın kafese koşmuşlar, yine de vatanım demiş.”

Dino: Abi burada, “Eşeğe altın semer takmışlar” olmayacak mıydı? Bir de hayvanı bildiğim kadarıyla koşmuyorlar, koyuyorlar. Bir de hayvan, bilmiyorum ama bülbül galiba.

– Doğru abi. Bir tek altını tutturduk değil mi?

Kıkırdamalar...

Kahveci Şahin masaya geldi “Evet, bugünkü hikâyemiz, buyurun.”

Herkese birer fotokopi verdi.

Dino: Ya abi bu kahvenin adı niye “Hortor” söylemeyecek misin?

Şahin: Daha kahvenin adını bilmiyorsun, manasını ne diye soruyorsun. Oku biraz oku.

Ali Mahmut: Şahin Abi civarda o kadar kahve varken öğrenciler niye bu kahveye bu kadar çok geliyor?

Şahin: Bilmem ki.

Ali Kuyumcu: Biz iki orta şekerli kahve alalım.

Şahin ocağa bağırır: Gönder iki orta dünya.

GÜNÜN HİKÂYESİ

SATRANÇ VE TAVLA

Pers İmparatoru’nun Başveziri Buzur Mehir tarafından 1400 yıl önce tasarlanan tavla oyunu, dünyanın en popüler oyunlarından biridir. Zaman kavramından alınan ilhamla tasarlanan oyunun zamana böylesine direnmesi son derece etkileyici.

4 köşesi 4 mevsimi,

Tavlanın içindeki karşılıklı 6’şar hane 12 ayı,

Pulların toplamı ayın 30 gününü,

Siyah ve beyaz pullar gece ve gündüzü,

Karşılıklı 12’şer hane günün 24 saatini simgeler.

Eski zamanlarda Hint İmparatoru, satranç oyununu Pers İmparatoru'na, yanında bir mektup ile hediye olarak göndermiştir. Mektubunda oyunla ilgili hiçbir açıklama yapmazken şöyle bir mesaj yazmıştır:

Pers İmparatoru'na; kim daha çok düşünüyor, kim daha iyi biliyor, kim daha ileriyi görüyorsa o kazanır. İşte hayat budur...

Pers İmparatoru dönemin en âlim veziri olan Buzur Mehir ile bu mesajı paylaşarak, ondan oyunu çözmesini ve kendisinin de karşılık olarak Hint İmparatoru'na hediye vermesi için başka bir oyun icat etmesini ister. Vezir haftalarca çalıştıktan sonra gönderilen satrancın her taş hareketini ve oyunu çözer. Daha sonra da on günde tavlayı icat eder ve imparatoruna sunar. Hint İmparatoru'na tavla oyunuyla birlikte gönderilmek üzere şöyle bir mesaj hazırlanır:

Hint İmparatoru'na; evet, kim daha çok düşünüyor, kim daha iyi biliyor, kim daha ileriyi görüyorsa o kazanır. Ama hayat biraz da şanstır.

Kaveciniz Şahin İpek

İnternetten indirdim arkadaşlar.

Zihnin, vücudun ve hatta ruhun için yaptığın çalışmalar sırasında yaşayacağın değişiklikler seni şaşırtacak. [...] İnsanlar sana daha genç ve mutlu göründüğünü söyleyecek. Kalıcı bir iyi hissetme durumu ve denge, yaşamını süratle değiştirecek. [8]

YİYECEK, ÖRTÜ, GEREKLİ MALZEME VE İLAÇLARLA GERİ GELE-CEĞİM... ADA HALKININ İHTİYACI OLAN HER ŞEYİ GETİRE-CEĞİM!

HADİ GİDİYORUZ

O gün her günkünden daha heyecanlı uyandı. Takım elbiseyi giydi.

Özenle dolabını açtı. Servet Bucurgat’ın altı yıllık Altın Damla tütün kolonyasından yedi-sekiz damla damlattı. Ayakkabılarını üçüncü defa parlattı. Nisan devlet okulunda öğlenci olduğu için hâlâ uyuyordu. Kızını üç defa öptü, kokladı. Sonra gidip sessizce eşini öptü.

Dosyasını kolunun altına aldı. Küçükken annesinin evden çıkarken poposuna üç defa vuruşunu hatırladı. Bu, onun uğuruydu. Evlendikten sonra eşi de işe uğurlarken üç defa vururdu. Ama son dört yıldır kalkmıyordu bile.

Kapıdan adım atarken hayatının sarkaç gibi olduğunu fark etmişti. Bir sağa bir sola gidip gelen ve sadece saati çalıştıran bir sarkaç kadar anlamsız.

Edgar Alan Poe’nun sarkaçları gibi.

Açıkçası Edgar Alan Poe’yu da kızından duymuştu.

Kızından çok şey öğreniyordu.

“Boynuz kulağı geçer” demişler, yüzüne bir gülümseme geldi. Sonra gülümsemesi dondu. Bir tek kızım geçmedi ki! Her gelen geçti, diye düşündü. Kulak bile değilim, en arkadakiyim. Benden en fazla kuyruk olur.

Bugün makus talihi değişecekti. Dört aydır hazırladığı raporu sunmak için Genel Müdür Yardımcısı’ndan randevu almıştı.

Devlet hiyerarşisine aykırı olmasına rağmen, şefini, müdürünü, daire başkan yardımcısını, daire başkanını atlayıp genel müdür yardımcısından randevu almıştı. Görüşme kötü geçerse mahvolurdu. Ama iyi geçerse, ya iyi geçerse...

Üff bir de iyi geçerse.

Şef Hıdır Azgören! Nınınınımm.

Binadan içeri girdi, asansörlerin oraya geldi.

Arkasından güvenlik bağırdı:

– Hıdır Bey takım hayırlı olsun. Çok yakışmış.

Davar kapıdan girerken söylemek yerine, arkasından uzaktan bağırmıştı ki herkes duysun. Cidden herkes dönüp baktı. Birkaç tanıdık yüz gülümseyerek:

– Hayırlı olsun Hıdır Bey çok yakışmış!

İmalı gülümsemeleri görmezlikten geldi. Gülümsedi, “Sizinkiler de çok yakışmış!”

Sonra *Tongue-Fue* kitabından öğrendiğini yaptı. “Olumsuzu yok farz et.”

– Nasıl güzel hava değil mi?

Herkes camdan dışarı baktı. Bakanlığın kirli camlarından, dışarıdaki boğuk, pis, soğuk havaya baktılar. Birkaçı dönüp şaşkınlıkla Hıdır’a baktı. Bir-iki hanım aralarında fısıldaştılar. Epey bir asansör bekledi. Üç asansör tıklım tıklımken tek asansör boş ve kimse kullanamıyordu, o asansörün başında bir görevli vardı. İşte bugün görüşeceği Genel Müdür Yardımcısı da bu asansörü kullanıyordu. Altı kişiye bir asansör geri kalan bin kişiye üç asansör.

O sıra arkasından cırlak bir ses duydu:

– Hayırlı olsun Hıdır Bey yeni takım çok yakışmış.

Arkasını döndü. Eski odadaki yedi kadının yedisi de topluca duruyordu; belli ki haberi almışlar, hep beraber aşağı inmişlerdi. Yeni takımı görmeye.

Bir anda Greene’in *İktidar* kitabını hatırladı. Ne diyordu, “*Düşmanlarınız gerçek düşüncelerinizi zamanı gelinceye dek bilmesinler. Machiavelli’nin iktidar oyununu oynayın.*” Aklından tüm bunlar geçti.

Yedi kadının karşısında Pamuk Prenses gibi kalmıştı işte. Herkesin ona baktığını hissetti. Bozuntuya vermedi, gülümsedi.

Greene olsa ne yapardı? Evet, gülümser ve bu yedi cüceye iltifat ederdi. Beden dilini iyi kullanır; hatta bir elini cebine sokar, “Tanrı toplu olarak sizi bana bir hediye olarak göndermiş olmalı. Bugünüm güzel geçecek” derdi.

Tüm bu düşünceler aklında, bir ayağını öne attı, havayla elini cebine soktu.

“Tanrı toplu olarak...” başlamadan içinden cümleyi bir gözden geçirdi.

Herkesin onu izlediğinin farkındaydı. Ne diyordu Alan Pease “İmajınız her şeyinizdir.” Gülümsedi, nefesini diyaframdan aldı ve yüksek sesle:

“Allah topunuzun belasını versin” dedi. Çığlıklar arasında, kıpkırmızı bir suratla utanç içinde: “Allaam ne dedim ben!” Bir an gelen asansörü gördü ve içeri daldı.

Bu büyük kitaplara ilahi bir kaynaktan gelen yazmalar, kutsal metinlermiş gibi davranırlardı. [...]

Bilgeler iç dünyalarında dalıncın gücüne kuvvetle inanırlar. [...] Varlığının, sahip olduğunu hiç bilmediğin bir boyutuyla bağlantı kuracaksın.[9]

ŞEYTANLARIN DÜNYASINA ADIM

Cumartesi öğleden sonra, Alilerde buluştular. Ali'nin çocukları Müge ve Orhan'la Nisan iyi anlaşıyordu. Ali'nin eşi Şefkat'le de eşi iyi anlaşıyordu.

Ali'yle Hıdır da, Ali'nin babası Orhan Amca'dan miras kalan tek katlı evin arka bahçesindeki küçük barakada vakit geçirmeyi çok seviyorlardı.

– Nasıl geçti Genel Müdür Yardımcısı'yla görüşme?

– Sonra anlatırım ağabey. Ali oğlum, burası seri katillerin sapık işkence odalarına benziyor.

Kık kık güldüler.

– Harbiden abi.

Duvarlar gazete kupürleriyle doluydu. İçerideki raflarsa birçok çizgi romanla. *Teksas, Tommiks, Kızılmaske, Mandrake*...

– Bak bu *Killing* serilerini Avrupa'da 5-6 bin euro civarında satıyorlar.

– Hadi ya, satsana.

– Hayatta olmaz, benim gençliğim onlar.

– Ağabey, sen bu kadar efendi adamsın, bu *Killing* hayatta verdiği sözü tutmaz, çatır çutur milleti öldürür. Kadın kız düşkünü berbat bir tip.

– Adam 60'larda 2000'li yılların insanını görmüş.

– Ağabey bu gazete kupürleri ne? Tüm duvarlar bunlarla kaplı.

– Bunlar propagandayla ilgili olduğunu düşünüp gazetelerden kestiğim haberler.

– Nasıl?

– Bak mesela şu habere.

– Şu Filistinli baba ve çocuğun ölümü mü? TV'de izlemiştim. Gaz bidonunun arkasında öldürdüler, kamerayı görmedikleri için. Kamerayı

görseler öldürmezlerdi. Nedir ilginç olan?

– Bak İntifada'da o ana kadar 103 kişi ölmüş. Bunun 101'i Filistinli, 2'si İsrailli.

Bu çocuk ve baba görüntülerde bir gaz bidonunun arkasında saklandılar ve tek taraftan korunuyorlar. Ateşin o taraftan geldiği belli. Kamera ara sokaktan çekim yapıyor, tam karşılarından. Baba ve oğul arkalarına hiç bakmıyor. Teneke bidon bir süre sonra onları korumamaya başladı. Baba çocuğuna sarıldı, önce babayı öldürdüler sonra çocuğu.

– Ağabey bunlar oluyor biliyoruz.

– Bütün dünya görüntüleri şöyle izledi. Bak, gazete haberine: “İki ateş arasında kaldılar!” Görüyor musun? O ana kadar 103 kişi ölmüş, 101'i Filistinli. Ateş tek taraftan geliyor. Manşet: “İki ateş arasında kaldılar!” % 50 - % 50 suç dağıldı. Gerçek haberde doğabilecek tepkiyi düşünsene.

– Ben seyrettiğimde ağlamıştım.

– Ben de yavaş yavaş öldüklerini gördüğümde, babanın sarılışını gördüğümde ağladım. Ama kimin vurduğu nasıl da belli değil (!) di mi?

– Bu haber?

– Bak, bizim tüm gazetelerde iç sayfada çıktı. Sabra ve Şatilla'da 1984'te Filistinli gerillalar Hristiyan Falanjistler ve İsrail birlikleriyle çatışıyorlar. Sonunda şöyle bir anlaşma imzalanıyor. Gerillalar, Sabra ve Şatilla kamplarını silahlarıyla terk edecekler. Eşlerini ve çocuklarını kampta bırakacaklar. Kimse kimseye dokunmayacak. Filistinli gerillalar gemilerle ayrıldıktan sonra, Hristiyan Falanjistler kampa girdiler ve çocuklarla kadınları öldürdüler.

– ...

– ...

– Ağabey kaç kişi? Yüz falan mı?

– 2000 kadın ve çocuk. Bir tane erkek yoktu kampta.

– Ağabey niye hiç duymadık bunu?

– Ben sana işin ilginç tarafını söyleyeyim. Daha sonra telsiz konuşmalarına şahit olanlar katliam emrini Hristiyan Falanjistlerin liderine o günkü İsrail Savunma Bakanı'nın verdiğini söylediler. Kim biliyor musun?

– Kim?

– Ariel Şaron!

– Hadi yaa!

– Lahey Adalet Divanı'nda dava açıldı. Katliam emrini Şaron'un verdiğini ispatlayabilecek tek şahit Hristiyan Falanjistlerin lideriydi. Adam hiç konuşmadı, ta ki davanın düşmesine 5 ay kalana kadar. 20 yılın sonunda suç geçerliliğini yitiriyor çünkü. Suçun düşmesine beş ay kala adam, emri Ariel Şaron'un verdiğini mahkemede açıklayacağını söyledi.

– Hadi ya? Film gibi oğlum.

– Şaron kesin mahkûm edilecekti, şahitlik yapmasına iki ay kala adamı öldürdüler.

– Eee artık kimin öldürdüğü belli.

– Bak bakalım habere, gazetelerimizde nasıl çıkmış iç sayfalarda.

"Filistinlilerin intikamı!"

– Adamı 20 yıl öldürmüyorlar, Ariel Şaron'u mahkûm ettirmesine iki ay kala mı öçlerini alacaklar. Bekler, şahitlikten sonra öldürür.

– İşte abi, bu tüm dünya basınında böyle çıktı.

– Nasıl yapıyorlar bunu?

– Hem kendi içinde dünya haber ağını yönlendirecek bir birimleri olmalı hem de tüm basın organlarını yönetebiliyor olmalılar!

– Ağabey ihtimal var mı böyle bir şeye?

– Bence var.

– Peki, bizim niye haberimiz olmuyor bunlardan?

– Ne seyrediyorsun televizyonlarda?

– ?

– Caner, Tülin’i düdükledi mi? Ata, şehit mi gazi mi? Haberlerde bir şey dikkatini çekti mi?

– Ne?

– Aynı haberi üç-dört defa tekrarlıyorlar. Görüntüyü, metni üç-dört defa.

– Harbiden bir kere söylese anlarsın. Eskiden öyleydi.

– Beynimizi uyuşturuyorlar, küçük çocukların anlama eşiğini aşağı düşürüyorlar. Biz Mehmet Ali’yi seyrederken, onlar dünyayı yönetiyorlar.

– Ağabey, korku filmi gibi korkunç.

– Şahinleri eğitirken önce gözlerini diker ve aç bırakırlar. İsyankâr hayvan boyun eğmeye başlar, sonra istediklerini yaptırırlar.

– ...

– Bence gözlerimizi diktiler, sıra aç bırakmaya geldi. Aç bırakmayı yemek anlamında söylemiyorum.

– ...

– ...

– Filmi koysana.

– Tamamdır.

– Vay be *Killing İstanbul’da.* Bizimkiler çekmiş ha?

– Evet, Uçan Adama karşı.

– Uçan Adam Türk mü?

– Halis muhlis. Yalnız amcam film boyunca uçmuyor, biz onun uçtuğunu konuşmalardan anlıyoruz. “Uçan Adam gene uçtu” gibi. Adamı hep konmuş hâliyle çekmişler. Kik kik.

– Ya bir ara *Süpermen İstanbul'da* filmini seyrettim. Aynen şöyle bir diyalog var. Süpermen kıza:

"Nevzat abiye haber ver, ben babamı kurtarmaya gidiyorum" diyor.

– Yuh, kik kik.

– Sonra da dönüyor kıza, "Kripton diye bir taş var, benim bütün gücümü bitiriyor" diyor. Hadi koy seyredelim.

– Çocukları çağıralım mı?

– Ya boş ver! Bizim kız on dört yaşında, *İbrahim Hakkı Hazretlerinin Marifetnamesi*'ni okuyor. Seyretmez o şimdi.

– Keyfine bak, başladı.

– Killing tabuttan mı diriliyo!

– Hıı.

– Yuhh.

"Ama bu mükemmel bir dünya ve senin mükemmel bir yaşamın var. Gününü kontrol altına alabilecek güce sahipsin. Düşlerini gerçekleştirebilecek güç elinde!" dedi Julian, sesini yükselterek.

"Bunu anlıyorum. Gerçekten değişebileceğimi hissetmeye başladım."

"Harika. Şimdi gününü değerlendirmeye devam edelim" komutunu verdi.

[...] "Sanırım şimdi Kendin Hakkında Düşünme Ritüeli'nin gücünü anlamaya başladın. Yaptığın şeylere, gününü nasıl geçirdiğine ve zihninden geçen düşüncelere bakarak gelişme düzeyini ölçmek üzere kendine puan verebilirsin." [10]

BALTAM ELİMDE YA, ARTIK HER ŞEYİN DÜZELECEĞİNİ HİSSEDİYORUM!

DEĞİŞ TONTON

– Selamünaleyküm.

Ali Mahmut: Ve aleyküm küm küm.

– Naber çocuklar?

Musti: Ne oldu senin Genel Müdür Yardımcısı’yla görüşmen?

– Sonra anlatırım. Şahin Ağabey, bana Şenay Akbay’dan bir kargo geldi mi?

– Yoo.

Şino: Abi gördün mü Cem Yılmaz’ın reklamını?

– Evet ne biçim toplamışlar Murat 124’ü. Değme araba su dökemez eline.

Ahmedürey: Oğlum onları inekler yemiyo muydu?

Şino: O Anadol, Anadol o cahil. Ya Şef bir tanıdık buldum, 150 euroya LPG takıyor. Şehirlerarası falan rahat gidersin.

– Ağabey bozmayalım orijinalliğini aracın.

Dino: Bozsan ne olacak, altı üstü Şahin değil mi işte!

Bir anda sessizlik çığ gibi üstlerine yıkıldı. Herkes Hıdır’a, Hıdır, Deniz’e bakıyordu.

– Şahin bu oğlum, Türkiye’nin Mercedes’i, artık üretilmiyor. Elimi öpene satmam arabayı.

Ahmedürey: Abi o Mercedes olan Doğan değil miydi?

– ...

Şino: Şef bak ne göstereceğim, bugünkü gazete. Nasıl araba ama?

– Ağabey güzel, Allah sahibine bağışlasın.

– Ya Şef düşündüm taşındım, alırsın sen bu arabayı.

Ortalık yine buz kesti, herkes Hıdır'a baktı.

– Nasıl, Şahin'i mi satacam?

Şino: Abi değişiklik zamanı geldi be. Yıllardır aynı araç, aynı iş. Hem kişisel gelişim diyorsun hem Nuh Nebi'den kalma araç kullanıyorsun. Verelim beyaz Şahin'i alalım sana metalik gri bir Palio. Yenge hasta olur valla.

– Ağabey yetmez ona paramız.

– Kampanyası var oğlum. At artık şu adımı.

– Versene şu gazeteyi.

Millet oyuna daldı. Hıdırcık ilanı inceledi. Değiştirmem arabayı ama. Yıllardır aynı terane. Hanımın gözünde sıfır olduk. Hiç başarım yok. Elâlem Meganelara biniyor, daire başkanı oldu. Ben hâlâ bıraktıkları yerde otluyorum. Sonra aklına yeni okuduğu kitap geldi. *Bir Dosttan Pusulalar*, Anthony Robbins.

Sahte kitap satan korsanlardan almıştı, epey sayfa eksik çıktı ama. Orijinal kitaba da parası yetmiyordu. Kitabın arkasındaki yazı çarpmıştı Hıdır'ı:

"BU KİTABI OKUYUN VE KENDİNİZİ DEĞİŞTİRİN."

İşte aradığı kitap buydu.

Ne diyordu kitabın başında: "*On yıl önce Kalifornia Venice'de 37 metre karelik bir bekâr dairesinde yaşıyordum. Yalnızdım, sefildim ve 15 kilo fazlam vardı... Bir ayda 11 kilo verdim. Daha fazla olma sürecinde rüyalarımın kadınını cezbettim, onunla evlendim ve baba oldum. Harap bir apartman dairesinden, Pasifik'e bakan 930 metre karelik şatoma taşındım.*"

– Ulan biz 80 metre karelik evde yaşıyoruz.

Ali Mahmut: Ne dedin abi?

– Yok bir şey.

Sonra aklına Emile Ratelband geldi, *Ateş Üstünde Yürüme* kitabını yazmıştı. O kitabın arkasında da "*Ratelband, içinizdeki sınırsız gücü*

keşfetmeniz için yazdı” diyordu.

135. sayfada: “*Arnheim yakınlarında bir evi kiraladım. O anda bu evi bir gün satın alacağımı biliyordum. Bu evin benim olacağı bilgisi ve zihin haliyle yeni bir bahçe düzenlemeye başladım. Bir havuz yaptırdım ve evi tümüyle yeniledim. Bu evin benim olduğunu hissediyordum. Ev sahibine evi satın alma niyetimi açtım fakat ödeyemeyeceğim bir fiyat söyledi. Beş yıl sonra ev sahibi Brüksel'de bir ev almak istedi. Fakat ancak bu evden kurtulursa bunu yapabilecekti, böylece evi ucuza aldım. Bu bir kez daha istediğinizi elde edebileceğinizi kanıtlıyor. Ancak düşünüze inanırsanız.*”

Adamın kitaptaki resmi aklına gelince, yüzünde pek de meymenet olmadığını fark etti.

– Vay leş kargası!

Ali Mahmut: Ne dedin abi?

– Yok bir şey.

Ali Mahmut: Abi adamın arabasının lastiği patlamış, feci de yağmur var, lastiği değiştirirken, yağmur dört tane bijonu mazgaldan içeri düşürmüş.

Bizimki yağmurun altında elinde bir lastik, çaresiz kalakalmış. O sırada bir camdan beyaz gömlekli bir adam bağırmış.

– Geçmiş olsun.

– Sağ ol.

– Çaresiz görünüyorsun!

– Evet, lastiği takamıyorum yolda kaldım.

– Diğer lastiklerden birer bijon söksen ve üç bijonu kullansan. Her lastiğinde bir bijon eksik gideceğin yere kadar seni idare eder.

Adam bu müthiş fikir karşısında şok olmuş, hemen işlemi yapmış. Teşekkür etmek için başını kaldırmış bir bakmış, adamın seslendiği binada “Tımarhane” yazıyor.

– Ya birader senin gibi akıllı bir adam, tımarhanede ne arıyor? diye sormuş.

Deli: Birader biz salaklıktan yatmıyoruz, delilikten yatıyoruz (!) demiş.

Kahkahalar...

– Eee?

Ali Mahmut: Abi salak muamelesi yapıp durma; dışından bir şey diyorsun, sonra demedim diyorsun.

– Ya bu diyaframı kullanınca sesim biraz...

Musti: Taktın oğlum sen bu kişisel gelişime, saçını bile ters tarıyorsun, eski hâli daha iyiydi be.

Hıdır resme odaklandı. Zihninde arabayı canlandırdı. Araba onunmuş gibi düşündü. Üzerinde süpermen kıyafeti. Palio... Yenge kolunun altında, hayran ona bakıyor. Nisan arka koltukta. Memlekete yola çıkacaklar.

O sırada yan sayfadaki ilanı gördü.

“Ne aileniz ne işiniz kim olduğunuzu göstermez. Sadece saatiniz kim olduğunuzu gösterir.” Seiko.

Kendi saatine baktı. 1974 yılında İzmir’deki sünnetinde taktıkları Hislon marka saat “18 Rubis”, sünnet saati, Cemil Eniştesi takmıştı.

– Lan bu saatle nereye yükseliyon!

Ali Mahmut: Abi şu diyafram işini bıraksan artık, bütün kahve sana bakıyor.

Çıkışta hepsi, gürzlü, kılıçlı garip tipli adamların resminin altında asılı kutudan Kahveci Şahin İpek’in hazırlayıp fotokopiyle çoğalttığı günün hikâyesini aldılar. Resimler tarih öncesi yaratıklara benziyordu. Hecüc Mecüc gibi şeyler.

GÜNÜN HİKÂYESİ

Yusuf El Fahri bir gün her şeyi terk edip Kuzey Lübnan’daki Kadisa Vadisi’nin yamacında bir mağaraya çekildi.

Yakınları dâhil kimse derdini anlayamadı. Köylüleri sonu acıklı bir aşka dair dedikodular üretti. Kimisi “Delirdi” dedi. Birkaç kişi de “O

dünyayı değil, imanın yolunu seçti" diye yorumladı.

Yeni yetmelik çağındaki Cibran bunu kafaya takmıştı. Çünkü Yusuf El Fahri'nin sırları olduğuna inanıyordu.

Bir iki kez vadideki sedir ormanının ötesindeki mağaralara gidip adama yakınlaştı. Hiddetli bakışlar ve kaba sözlerden başkasını elde edemedi. Hayal kırıklığı yaşadı.

İki yıl geçmişti ki El Fahri'nin inziva hücresinin bulunduğu yerlerde dolaşırken çöl fırtınasına yakalandı.

"Böyle bir hâlde karşınıza çıktığım için beni hoşgörün ama fırtına..." diye söze girmişken El Fahri somurtarak süzdü onu. "Bu bölgede mağara çoktur, onlara da sığınabilirdin" dedi. Ama bunu söylerken elindeki kuşun kafasını görülmemiş bir yumuşaklıkla okşuyordu.

Uzun öykünün kısası, karşılıklı olarak birbirlerini sözlerle tarttılar. Sonunda genci bir geceliğine misafir etti El Fahri; üzerine hırka, örtü verdi.

Akşam yemeği vakti kalkıp içi şarap dolu bir testi, ekmek, peynir, zeytin, bal, kuru meyve çıkardı. Sessizce yediler. Üzerine nefis kokulu kahve içtiler.

Sonunda Cibran'ın aklından geçenleri okur gibi konuşmaya başladı El Fahri:

"Bu hücrede şarabın, balın, kahvenin bulunmasına şaşıyorsun değil mi?"

Cibran yanıtladı: "Allah'a kulluk etmek için dünyadaki tüm lezzetlerin ve mutlulukların terk edildiğine inanmaya alışmıştık efendim!"

Bunun üzerine Yusuf El Fahri şöyle devam etti:

"Ben dünyayı Allah'ı bulmak için terk etmedim. Onu evimde ve her yerde bulmaktaydım. Ben insanları terk ettim. Çünkü ahlakım ahlaklarıyla, düşlerim düşleriyle uyuşmuyordu.

Şehirleri terk ettim. Çünkü artık şehirlerin kökleri yerin derinlerinde, dalları bulutların üstündeydi; ama hırs ve kötülük çiçekleri açan, keder ve kaygı meyveleri veren yaşlı bir ağaç gibiydiler.”

Sonra sesini daha da yükselterek dedi ki:

“Yalnızlığı kardeşim; dua ve zahitlik için seçmedim. Çünkü dua kalbin şarkısıdır ve her yerden Allah’a ulaşır. Hayır. Yalnızlığı, değer ve onur bakımından alçakça şeyleri satın alabilsin diye ruhlarını satan adamların yüzlerini görmemek için istedim...

Yalnızlığı istedim. Çünkü nezaketi zayıflığın bir parçası, hoşgörüyü ödleklik, yücelmeyi böbürlenme fırsatı kabul eden kalabalığın terbiyesizliğinden usandım.”

Ve daha ne çok anlattı Yusuf El Fahri...

Doğulusuyla, Batılısıyla halkların aslında nasıl birbirine benzediğini, farkların kurtla sırtlan arasındaki kadar olduğunu; bilimler ve sanatların bile nasıl esaret zincirleri olup çıkabileceğini anlattı.

Sonra durup “Bir şeyin dışında hiçbir şey yoktur” dedi.

Heyecanlandı Cibran. Soluk soluğa “Nedir o?” diye sordu.

Yusuf El Fahri işte o zaman ellerini göğsüne koyup ışıldamaya başlayan çehresiyle “ruhtaki derin uyanıklık” dedi.

“O, ben ailemin, dostlarımın, toplumun ortasındayken gözlerimdeki perdeyi indiren eldir ki bu yüzler de neyin nesi, bunlar kim diyerek kalakalmışımdır.

Onu tanıyan sözle anlatamaz; tanımamış olansa asla sırlarını kavrayamaz.”

Halil Cibran

Kaveci Şahin İpek

Orijinal kitaptan aldım arkadaşlar.

Orada, az önce tanıklık ettiğim şeyin şoku ile felç olmuş öylece duruyordum. Büyük Julian Mantle bir kurbana indirgenmişti ve şimdi çaresiz bebek gibi yerde kıvranıyor, [...] titriyor ve terliyordu.[11]

MÜKEMMEL BİR SUNUŞ

Asansör yönetim katına çıkmak bilmedi. Tanımadığı birisi daha:

– Elbise çok yakışmış Hıdır Bey, dedi.

İçinden “Sülaleni eşekler kovalasın” demek üzereyken, kendini zor tuttu. Elini diyaframına bastırdı.

Gülümsemeye çalıştı; ama beden dili laçka olmuştu. Başka “Elbise yakışmış” diyen olursa diye korkuyla başka tarafa döndü.

Kapı açıldı, asansörden *Maymuncuk* iletişim kitabından öğrendiği gibi “İyi günler” diyerek çıktı. Kimse ses etmedi. *Maymuncuk*’u yazan, Türk töresinde asansörde konuşanın topuğundan vurulduğu gerçeğini bilmiyordu.

Hıdır Azgören kapıyı toklattı.

Çıt yok. Kapıyı tıklattı.

Girin, diyen yok.

Biraz bekledi geri dönüp dönmemek konusunda kararsız kaldı, kapıyı sessizce açtı.

Muhteşem...

Muhteşem bir manzarayla karşılaştı. Sanki bu oda onların bakanlıkta değildi. Müthiş bir lüks vardı içeride. Genel Müdür Yardımcısı’nı görünce iyice şaşırdı. Devlette bu görevlere ihtimal yok bir kadın gelemezken, bir bayan genel müdür yardımcısı. Müthiş.

Şak ayaklarını birbirine vurdu.

Bu odaya 14 yıldır ilk defa giriyordu, bir daha da giremeyecekti.

“Sayın Genel Müdürüm bir maruzatım var” dedi ve anlatmaya başladı.

Hazırladığı raporu detaylı anlatırken aslında planladığı birçok şeyi yapmadığını fark etti. Kadın hayretle ona bakıyordu. “Oturun” bile dememişti. Hayretinin iki nedeni olabilirdi: Ya çok etkilendi ya da bu kadar

direkt olmasına şaşırdı. Tabii alışık değildi Genel Müdür Yardımcısı, bu kadar yağcının arasında gerçekleri böyle yalın söyleyen biriyle karşılaşmaya.

Bu arada odun gibi sabit durduğunu fark etti. Ne diyordu, *Sunuşun 100 Mucize Tekniği* kitabında Simon Ofenber: "*Sabit kalmayın etkiniz azalır*."

İki adım öne attı. Çok yakına girmişti, bir adım çaktırmadan gerilemeye çalıştı. Kadının ayağına baktığını görünce kıpırdamadı. Fakat şimdi bir ayağı geride bacak hafif bükük, diğer bacak önde o da hafif bükük kalakalmıştı.

"İlgiyi elime çekmeye çalışmalıyım" diye düşündü. Sağ elini, avucu göğü, parmakları kıbleyi gösterir şekilde kaldırdı.

Ne diyeceğini şaşırdı. Birden donduğunu fark etti, okuduğu Sammy Molcho'nun *Beden Dili* kitabı aklına geldi. Dosyayı "kapalılık" ifadesi verecek şekilde tutuyordu; sol eliyle liseli kızlar gibi göğsüne kapatmıştı.

Hızla dosyayı diklemesine yukarı kaldırdı. Anladı ki aslında indirse daha iyi olacaktı. Fakat indiremedi; çünkü Genel Müdür Yardımcısı faltaşı gibi açılmış gözlerle, dikkatle onu izliyordu.

Projektör ışığı görmüş tavşan gibi kaldı.

Beden dili açısından son durum şuydu. Dosya sol omzunun üstünde, sol el baş hizasında dosyayı kavramış. Sağ el dudak hizasında vücuttan uzak, bilek gereksiz bükük (Hamlet'in kafatası sahnesini düşünün). İki bacak arka arkaya, aralarında en az yarım metre var ve iki diz de bükük.

Hıdır dengesinin kaybolmak üzere olduğunu ama kıpırdayamadığını fark etti, iki dizi de pozisyondan dolayı karıncalanmıştı.

Acı çektiğini hissetti.

Son bölümleri özetleyerek bağlarken aklına Otto Schober'in *Sözsüz İletişim* kitabındaki bakış geldi.

Onu kurtarsa kurtarsa bu bakış kurtarırdı. "Güç bakışı!" Mitterand ve Chirac'ın dünyaya bakışı. Asil bir Fransız bakışı. Başını hızla geriye attı. "Çıtort" diye bir ses duyuldu. Boynunun kilitlendiğini hissetti.

Bu şekilde kadını göremiyordu. Baş geride, burun havada, açıyı düzeltmek için öne eğilirken karıncalanmış dizlerinin artık kıpırdamadığını fark etti. Dengesini kaybedip yana doğru devrilirken, Genel Müdür Yardımcısı'nın gülme krizi geçirdiğini fark etti.

Aklına büyük usta Stephen Covey'in kitabındaki cümle geldi: "*Önemli olan kaç kere düştüğünüz değil, kaç kere kalktığınızdır.*"

O sırada Genel Müdür Yardımcısı'nın sesini halıya yapışmamış kulağıyla duydu.

– Ay burası özel kalem, yanlış gelmişsin. Genel Müdür Yardımcısı'nın odası karşısı. Ay ölcem gülmekten...

Bugüne değin zihnin spiritüel ve maddi bolluğu çeken manyetik gücünden söz edildiğini hiç duymamıştım.[12]

HIDIR İMGELİYOR

Ali Mahmut: Ati neredesin oğlum bunca zamandır?

– Abi mesai sonrası ek iş yapıyorum.

Ahmedürey: Nedir abi?

– Çatal bıçak, tencere falan pazarlıyorum. İhtiyaç varsa geliş fiyatından ayarlarım.

Musti: Dandik olmasın.

Ati: Abi Jumbo’nun ürünleri, harbiden çok kalite.

Hıdır’ın gözünde bir ışık yanar gibi oldu.

– Yaa mesai sonrası takılsam Ati’ye, biz de Palio’nun parasını denkleştiririz belki.

Ali Mahmut: Şef sen bunu içinden mi söyledin?

– Yo yo, sesli düşündüm.

Ali Mahmut: İyi o zaman senin diyafram işi düzeliyor gibi.

Ati: Abi bu çatal kaşık işini para için yapmayın, kültür için yapın.

Hepsi gülüştüler, Şino dışında.

Şino: Niye güldünüz?

Ati: Abi üniversitede bir Hacı Ahmet vardı, lakabı Çamur. Bizden bir sene önce mezun oldu, öğretmenliğe başladı. Bir gün yurtta sınava çalışıyoruz, abim içeri girdi, bize:

“Not için okumayın, kültür için okuyun ...na koyiim!” dediydi. O gün bugün sloganımız oldu. “Kültür için okuyun ...na koyiim!”

Herkes gülüştü.

Hıdır, Palio’nun resmini kesip kahvenin panosuna asmıştı. Resme odaklandı. İçindeki sınırsız gücü fotoğrafa odakladı.

Resme bakarken aklına Jack Ensign Addington’un *% 100 Düşünce* kitabı geldi. Bir gecede bitirmişti.

Aslında çoğu cümleyi anlamamıştı; ama şu örnek önemliydi:

“*İsa bize şunu öğretti: Arzuladığın ve dua ettiğin ne olursa, inan ve senin olsun. Bu yaratıcı imgelemeyi kullanmak değil midir? ‘Ne olursa olsun’ dedi. Hiçbir sınıflandırma, koşul yoktu. İstediğiniz ne olursa olsun elde edeceğinize inandığınızda, bilincinizde kabul ettiğinizde, içsel kaynağa döndüğünüzde elde edeceksiniz. Kesinlikle*.”

Burada çoğu cümleyi anlamamıştı ama “Dua edersen olur’” diyor gibiydi.

Kitap, yaratıcı imgelemeyi çok vurguluyordu; ama imgelemenin ne demek olduğunu o dâhil kimse bilmiyordu. Açıkçası Nisan’a da sormak istememişti.

Şino: Şef odaklandın arabaya! Yaratıcı imgeliyon mu bari?

– Harbiden sanki benimmiş gibi hayal ediyorum, akşam yatınca bile hep aklımda.

Ati: Plakayı da hayal et, başına Ahmedürey’in başına gelen gelmesin.

Musti: Ne oldu Ahmedürey?

– Abi benim Toyota’yı alırken o para, bu prosedür, cılkım çıktı. Artık verecek hiç param kalmamış. Adam bana “Özel plaka ister misiniz? 10 milyon daha vermeniz gerekecek” dedi. Ben de sinirlendim, şarladım “Ne plaka olursa razıyım kardeşim, para mara yok” dedim.

– Eee?

– Plaka bir geldi 35 PZ... Yuh lan pezevenk yazdırsaydınız, dedim hayvana.

Bütün kahve yerlerde, tanımadıkları üniversiteli öğrenciler de artık tüm muhabbetleri izliyor ve muhabbete katılıyorlardı.

Hıdır tekrar arabaya konsantre oldu. % 100 düşünce gücünü arabaya imgeledi (ne demekse artık). Ne diyordu, Addington?

“Yönetimi yürüten bilinçtir. Deneyimlemek istediğimiz şeylerin kalıbını hazırlayacak düşünce çeşitlerini seçiyoruz. Kendini yönetme üzerinde çalıştıkça, bilinçaltını yönetmenin yollarını öğreneceğiz. Öncelikle kendimizi adamalıyız.”

– Adamalı, dedi Hıdır.

Biri “Ne adaması?” diye sordu.

– Kendini bir davaya adamalısın ve bilinçaltını odaklamalı ve yaratıcı imgelemelisin!

Tüm ekip:?

Ali Mahmut: Kendini davaya adama abi.

– Niye?

Ali Mahmut: Bizim akrabamız Yahya Amca var. Bunun bütün arkadaşları sağcı; bu solcu. Bunu kandırıp ülkücülerin düzenlediği bir Necip Fazıl Kısakürek söyleşisine götürüyorlar; ya Konya’da ya Menemen’de, 1970’lerin sonu. Solcu sağcı birbirini bıçaklıyor. Yahya Amca zor bela kendine bir yer buluyor. Otururken bir bakıyor, iki zebella gibi ülkücü gözlerini buna dikmiş, üstüne doğru geliyor. Yüzlerinde sert bir ifadeyle başına dikiliyorlar ve soruyorlar: “Sen bu davanın adamı mısın?”

Yahya Amca içinden “Bittim ben” diyor. “Beni bu kadar adamın içinden nasıl tespit ettiler ki?” Yiyeceği dayağın haddi hesabı yok. Can havliyle:

“Tabii davanın adamıyım. Davanın adamı olmasam burada ne işim var?”

“Ağabey davanın adamıysan, Ankara’dan misafirimiz var, yerini verir misin?”

Yahya Amca hemen yerini veriyor. Sonra bize yıllarca “Hiçbir davanın adamı olmayın, ben bir kere davanın adamı oldum, onda da koltuğu kaybettim” diye nasihat etti.

Ahmedürey: Yani şimdi diyor ki Dimyat’a Palio’ya giderken evdeki Şahin’den olma.

– Bir de ayranı yok içmeye, Palio’yla gider var di mi?

Musti: Vay baba yaratıcı imgeledin bizi. Modelledin koç. Lan Dino taş mı çalıyon oğlum?

Dino: Yok abi. Şahin Abi be! Bu duvarlardaki kılıç kalkanlı adamlarla, ecinnilerle, kahvenin adının “Horhor” oluşunun alakası var mı?

Şahin: Fesuphanallah. Oku biraz da zihnin, görüşün açılsın Dino kardeş.

Hıdır: Şahin, Şenay Akbay’dan bana bir kargo gelecekti.

Şahin: Bülü, oğlum, var mı Hıdır Abine kargo?

– Yok abi.

Dino: Şahin Abi ya şu adamların yüzü korkunç gibi.

Şahin: Sana ne oğlum, dön arkanı oyna oyununu; bu arada şu hikâyeyi de oku, internetten indirdim, ne yazık kaynağı yok.

Dino: “Corcor” diye kıraathane adı mı olur abi?

GÜNÜN HİKÂYESİ

İKİ GEZGİN MELEK

İki gezgin melek, geceyi geçirmek için oldukça varlıklı bir ailenin evinin kapısını çalmışlar. Aile, pek kaba bir üslupla, meleklere yatacak yer olarak koca malikânenin konuk odalarından birini vermek yerine, soğuk bodrumundaki küçük bir köşeyi göstermiş. Melekler buz gibi odanın soğuk ve sert zemininde kendilerine yatacak bir yer hazırlamaya çalışırken, yaşlı melek duvarda bir delik görmüş ve kalkıp deliği onarmaya girişmiş. Genç melek, yaşlı meleğe bu hareketinin nedenini sorunca, yaşlı melek hafifçe gülümsemiş:

– Her şey, her zaman göründüğü gibi değildir.

Sabah malikâneden ayrılan melekler, gece bastırınca bir kez daha kalacak yer bulmak umuduyla, bu defa çok fakir bir çiftçi ailesinin kapısını çalmışlar. Son derece misafirperver olan fakir karı koca, sofralarında ne var ne yoksa meleklerle paylaştıktan sonra, onlara rahatça uyumaları için kendi yataklarını vererek yanlarından ayrılmışlar. Sabah güneş doğduğunda, melekler zavallı karı kocayı

gözyaşları içinde bulmuşlar. Yegâne geçim kaynakları olan tek inek de tarlalarının ortasında cansız yatmaktaymış. Genç melek bu sefer iyice öfkelenerek yaşlı meleğe isyan etmiş:

– Bunun olmasına nasıl izin verebildin! O varlıklı kaba adamın her şeyi vardı ama sen kalktın ona yine de yardım ettin. Bu iyi yürekli fakir ailenin ise o tek inekten başka hiçbir şeyleri yoktu; buna rağmen onu bile paylaşmaya gönüllü oldular. Ama sen o ineği de yitirmelerine izin verdin!

Bunun üzerine yaşlı melek, genç meleğe dönerek şu cevabı vermiş:

– Her şey, her zaman, göründüğü gibi değildir. O zengin malikânenin bodrumunda kaldığımız gece, duvardaki deliğin dibinde külçe külçe altın saklı olduğunu fark ettim. Malikânenin sahibi bu kadar açgözlü olduğu için ve kendisine verilmiş şans sayesinde edindiği zenginliğin bir parçasını bile paylaşmaya yanaşmadığı için, ben de o deliği öyle bir kapatıp mühürledim ki artık arayıp bulsa da açamaz ve devam etmiş:

– Sonra, dün gece biz çiftçi ailesinin yatağında uyurken, ölüm meleğinin o çiftçinin karısını almaya geldiğini gördüm. Ben de ölüm meleğine onun yerine ineği verdim.

Yaşlı melek, gülümseyerek bir kez daha eklemiş:

– Her şey, her zaman göründüğü gibi değildir. Bazen, işler istediğimiz gibi sonuçlanmadığında, aslında bizim başımıza gelen tam da budur işte. Eğer inanıyorsanız, yapmanız gereken şey sadece, her sonucun her zaman sizin lehinize olduğuna güvenmektir. Bunun böyle olduğunu, ancak belirli bir zaman sonra öğrenebilecek olsanız bile...

Gülün merkezine doğru gözlerini ayırmadan bakmaya başla, bu onun kalbidir. Yogi Raman bana gülün kalbinin yaşama çok benzediğini anlatmıştı; yolunda ilerlerken dikenlerle karşılaşacaksın ancak güvencin varsa ve düşlerine inanıyorsan sonunda dikenleri aşarak çiçeğin görkemli güzelliğine ulaşırsın. Güle bakmaya devam et. Renklerine, dokusuna ve şekline dikkat et. Güzel kokusunu içine çek ve yalnızca önünde duran bu mükemmel objeyi düşün. İlkin zihnine başka düşünceler girecek ve dikkatini gülün kalbinden uzaklaştıracak.[13]

CEHEN-
NEME
GİT!
BANG

HIDIR BEKLİYOR

Açık kapıdan özel kalemdeki şırfıntının gevrek kahkahalarla bezediği sesi, Genel Müdür Yardımcısı'nın bekleme odasındaki sekretere ve karşısında oturan kahramanımız Hıdır Azgören'e olabildiğince net ulaşıyordu.

"Allah kadına ne diyafram verdiyse" diye düşündü Hıdır.

– Ay kız, beni genel müdür sandı. Yok şu değişirse şöyle olurmuş. Yok şöyle tasarruf sağlanırmış. Adam eğilirken bir tutuldu, bacaklar yarım metre, boy bir metre, kafa geride. Uranüslü Bayhan gibi baktı kız. Kik kik ki. Sonra devrildi. Üç müstahdem bütün hâlde karşıya taşıdılar.

– Kik kik kik. Kah kuh.

– Ay çıkarken bir de "Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim hanımefendi" didii.

Kadınlı erkekli en az beş kişinin anırması odaya doluştu, Hıdır'ın saçını karıştırdı, kulağından kesme aldı; birkaç kahkaha ensesine şaplak attı, en son bir kıkırtı nanik yaptı ve gittiler.

Sarı boyalı saçlı, her şeyi boyalı sekreter; boya-kadın "Beyefendinin il örgütünden ziyaretçileri var. Çıkar çıkmaz sizi alcaam" dedi. Ama Hıdır'ın suratına hiç bakmadı. Hıdır kafasının hâlâ biraz geride olduğunu hissediyordu. İçinden "Beden dilini boş ver, konuşmana odaklan" diye geçirdi.

Biraz önceki rezaleti düşünürken, aklına dün gece üçte bitirdiği *Sihirli Anahtar* geldi.

Bu kitapta hep Amerika'dan örnekler veriyordu: "John dedi", "James geğirdi", "Barbara hoşt dedi" gibi. Biraz bilgeleştiler mi "Hz. İsa der ki"ye geçiyordu.

Asıl kapaktaki yazı çarpmıştı; hayır diyememişti Hıdır; "*İÇİNİZDE SAKLI KAYNAKLARIN, YETENEKLERİN VE YARATICILIĞIN KAPISINI AÇAN SİHİRLİ ANAHTAR!*"

Kapak “Bu kitabı almayan öküzdür” diye devam edebilirdi. Böyle bir kitabı kim almazdı ki!

Aslında içerideki bilgilerin % 90’ının diğer kitaplarla aynı olduğunu fark etti. Fakat 195. sayfadaki örnek ona tıpatıp uyuyordu.

“*Dave bir grup emlak komisyoncusuna iletişim becerileri üzerine konferans vermektedir. Dinleyicilerin kıpırdandıklarını, söylediklerini dinlemediklerini fark eder. Konuşmasını zorlukla bitirir ve üç beş cılız alkış alır. Kendisini çok kötü hissetmektedir* (‘İşte benim durumum’ diye düşündü Hıdır. Eve üç kuruş getireyim, hayallerim gerçekleşsin diye düştüğüm duruma bak). *Yaptığı konuşmanın felaket olduğunun bilincindedir. Başarısızlığın kapanına sıkışmış, yıkılmıştır* (‘Ben, işte ben’). *Sonra geleceğe gider. Şimdinin kapsülünü kırar ve ileriye bakar. Tekrar konuşmacı olmak ve daha iyisini gerçekleştirmek istediğini fark eder. İnsanlarla iletişim üzerine konuşmayı çok sevmektedir.Kendi kendine, ‘Evet’ der. ‘Ne olursa olsun bunu yapmak istiyorum. Evet bu bana heyecan veriyor, bunu yapacağım*!’”

Boya-kadı: Bir şey mi dediniz beyefendii?

– Yok hayır. Benim diyaframımda şey var da!

– Geçmiş olsun; metsil falan yeseydin, gazı olduğu gibi alıyo. Belki gazdan kasılmışındıır.

Boya-kad başını cık cık sağa sola salladı, bilgisayardaki fal oyununa geri döndü.

Hıdır içinden *Fuji Dağı’nı Taşımak* kitabını düşündü.

“*İşi almak istiyorsanız, asistanıyla diyaloğu iyi kurun. Unutmayın iş görüşmesi orada başlar*.”

Bunu nasıl yapacaktı peki? Bu kitapları yazan adamlar, başlarına gelen her melanetten kolayca sıyrılıyorlar, insanlarla mükemmel ilişki kuruyorlar, imgeleyip imgeleyip evleri alıyorlardı. En güzel kadınları imgeliyorlardı. Gerçek hayatta öyle kolay olmuyordu.

Asistanı nasıl kafalardı, kime danışmalıydı?

Evet Kim’e danışmalıydı.

Kim’in *Motive Etmenin 1001 Yolu* aklına geldi. 1001 yol! Biri olmazsa öteki.

Kitabı 13 defa okumuştu. Hanımı da motive ederiz belki diye.

107. sayfa:

“*Coşkun olun. Severek, iyi niyetle bakmayı adet edinin. Etrafı hayranlıkla seyredin. İnsanları hayranlıkla inceleyin*.”

Peh işte ya. Kim derdi, Kim’in yöntemi burada karşısına çıkacak. Kim’in, kime, nerede yardımcı olacağını kimse bilemezdi.

İçinden neşeyle “Kim bülüür, Kim bülüür!”

Hızla diyaframına bastırdı. Ohh kadın duymamıştı. İyi.

Önce coşku.

Nasıl yaparım, coşkulanırım. Yerinde bir kıpraştı. Hafif bir dingildedi. Boya-ka yan gözle Hıdır’a baktı.

Hıdır etrafa hayranlıkla baktı, baktı. Kadının umurunda değil.

“*İnsanları hayranlıkla inceleyin*.” “Şöyle hayran bakmalıyım, nasıl?” Aklına okuduğu bir beden dili kitabı geldi. Adamın Katar şeyhi gibi adı vardı, neydi neydi. Hah Ahmet Şerif İzgören. Orada okuduğu bakışı yaptı.

Başını iki enlem yatırdı, işaret parmağıyla şakağını sabitleyip gözlerini açtı ve gülümsemesini artırdı, olabilecek en sıcak bakışıyla baktı.

Boya-k biraz kıllandı, çekmecesine baktı, karıştırdı.

Hıdır gülümsemesini biraz daha artırıp kafayı iki santim daha kuzeydoğuya verdi.

Boya Hıdır’a baktı, baktı, baktı ve

– Karpuz kabuğu görmüş eşek gibi niye sırıtıyorsun? Açıkta bir şey mi gördün dümbük! dedi.

Aynı anda Genel Müdür Yardımcısı'nın kapısının gıcırdayarak açıldığını duydular...

Bu kolay bir süreç. [...] Sanki zihnin dev bir slayt gösterici ve zihnindeki her düşünce bir slaytmış gibi. Olumsuz bir slayt ekrana geldiğinde bunu olumlu bir tanesiyle değiştirmek için geçiş düğmesine bas.

"Hey, bu harika! Gerçekten pratik bir uygulama. [...] Bana Karşıt Düşünce felsefesi hakkında daha çok şey anlat." [14]

GÜCÜ TOPLAMAK

İçeriden güruh hâlinde 15’e yakın bıyık, kesif bir ter ve hacı yağı kolonyası kokusunun mükemmel kombinasyonu çıktı. Hemen hemen her bıyığın arkasında da birer adam vardı. Sarıldılar, öpüştüler, son bir gülüştüler. Hıdır’ın anlamadığı birkaç konuşma yaptılar. Genel Müdür Yardımcısı içeriye döndü.

Sessizlik...

Hıdır görüşmeye konsantre oldu. Hayatının görüşmesi. Rapor ve fikirlerini doğru anlatırsa her şey iyiye gidecekti. Yav bırak şefliği, belki belki... “Yuh artık!” dedi içinden, “O kadar da olmaz.” Yine de beyninde “imgelemeye” çalıştı. “Yaratıcı İmgeleme.”

Oooo, kendi müsteşar olmuş, bu boya kutusu da sekreter. Kıza sabah tiner ve pamuk veriyor. “Kızım şu boyalarını sil” diyor. “Pıhh” şimşek gibi diyaframına bastırdı. Ama sessizliğin içinde pısırdaması duyuldu.

Merbolin kafasını ona doğru çevirince, Hıdır direkt Atatürk resmine baktı. Onu “modelleyebilirdi.” Bir kişisel gelişim kitabında okumuştu. “Başarılı birini içselleştirir ve modellerse, yani onun yaptıklarını yaparsa o da başarılı olurdu.” Eee, boylar neredeyse aynı. Göz rengi tamam. Tam Atatürk’ü modelleyip, ardından çıpalayacakken, sekreterin deminki lafı aklına geldi; ona sinirlenmekten konsantre olamıyordu. “Sinirimi nasıl yenerim?” diye düşündü, aklına bir anda Richard Carlson geldi. Richard Baba!

Kitabın adı *Ufak Şeyleri Dert Etmeyin*’di. Cidden de bu başarısız kariyerini çok dert ediyordu. Kitabı aslında korsandan almayacaktı, ama Korsancı Müjdat, “Abi süper kitap. Amerika’da 5.7 milyon satmış” dediğinde “Oha!” demişti.

Harbiden kitabın kapağında “*Amerika’da ilk defa bir kitap bir yılda 5.7 milyon sattı*” yazısını görünce “Bu kitabı almayanda düve kadar zekâ yoktur kardeşim. Gavur okuyorsa vardır bir şey” diye düşünmüştü. Asıl *Ferrari’sini Satan Bilge*’den çok etkilenmişti. Kitabın yazarı Türkiye’ye gelmiş ve hiçbir ülkede Türkiye’deki ilgiyi görmemiş, “Şaşkınım” demişti.

Eee, bizde “Gavur yapıyor arkadaş!” diye bir laf var. Yalnız şeyden kıllanmıştı. Robin Sharma kitapta bilgeliği, dış görünüşün o denli de önemli olmadığını falan anlatıyordu; ama röportajda kolundaki saatin servet ettiğini fark etmişti. Bir de saçının döküldüğü belli olmasın diye kafayı tamamen kazıtmıştı. “Hani nerede kaldı doğu felsefesi, hep imaj kardeşim” diye düşündü. Sonra nerede o eski keller, hepsi delikanlı gibi keldi. Şimdi kim kel, kim asker kaçağı, kim bilge anlaşılmıyor. Bir de şeyden biraz kıllanmıştı, şeyden.

Kitapta “*Parayı, hırsı kenara bırakın, yaşam felsefesi*...” falan diyordu. Röportajda fark etmişti ki adam Türkiye’deki konuşması için on binlerce dolar almanın yanı sıra, o ülke bu ülke, seminerden seminere koşuyordu. Kitapta anlattığı zengin avukatın eleştirdiği hayatının aynısını Robin Sharma yaşıyordu.

Neyse “İmamın dediğini yap, yaptığını yapma.” İmam deyince aklına memleketteki Talat Ağabey’i geldi, İmam Talat Saygılı. Sen yurt dışında işletme oku, sonra gel memlekete imamlık yap.

Richard Carlson Baba’yı düşündü, yeniden. Kitap genelde, bir bitki yetiştirin, kendi cenazenizi hayal edin, kendinizi börtüye böceğe verin, bugün üç kişiye onları ne çok sevdiğinizi söyleyin, ipin ucunu bırakın gibi, birer sayfalık gübreye püsüre dokunmayan önerilerde bulunuyordu. Kitabı bitirince aklına 1987 yılında Ümit, Ali Mahmut, Özgür, Tuk, Töngür Taksim’deki McDonald’s’a gidişleri geldi. McDonald’s yeni açılmıştı. Bunlar da heyecanla gitmişlerdi. Hepsi birer hamburger yedikten sonra,

Ümit: Ne lan bu saman gibi.

Töngür: Abi harbiden tadı bir halta benzemiyor.

Özgür: Oğlum bütün ABD bunu yiyor. Baksana içerisi tıklım tıklım. Bizim ağzımızın tadı yok galiba. Yoksa bu kadar çok satar mı?

Tuk: Abi ona bakarsan “Milyonlarca sinek yanılıyor olamaz, mok yiyin” diye bir laf var.

Kık kık.

Bir ay sonra bir daha gidip yemişlerdi. “Bir daha buna para veren naha böyle olsun” diye çıkmışlardı.

Sonra bir dahaki ay gene git falan derken, şimdi çocuklarını oyuncak almaya götüren milyonlarca sinekten biri olmuşlardı. Daha veciz bir ifadeyle "Naha böyle olmuşlardı." Kitaptaki 27. öneriyi hatırladı. 71. sayfanın girişi:

"*Sizi en çok sinirlendiren ve kızdıran birini gözlerinizi kapayıp minik bir çocuk olarak hayal edin. Onların minicik yüz hatlarını ve masum bakan gözlerini hayal etmeye çalışın* (yalnız bu bebeğin takma kirpikleri ve yanağında at nalı kadar allık olduğunu fark etti. Gözünü açtı). *Şimdi saati bir anda yüzyıl ileriye alın. Aynı kişiyi yüz yaşında, ölüm döşeğindeyken gözünüzde canlandırın. Solgun ve yıpranmış gözlerini* (gözünde yine kirpik var; göz, at kestanesine benzemiş ama pörtlek) *ve dudaklarındaki hafif tebessümü görmeye çalışın*."

Bu ölüm döşeği bölümü Hıdır'ın yüzüne geniş bir gülümseme getirdi. Kadının üç ayağı bağlı tek ayağı havada, kesilen bir dana gibi titreyip hakkın rahmetine kavuştuğunu hayal etti.

"Eşşedu en la ilahe illallah ve eşedü ennaa..."

Ürpertiyle diyaframının kontrolden çıktığını hissetti.

Kadının gözlerindeki bakışı görünce gülümsemesi dondu.

– 155'i arayacağım ha, manyak mısın nesin?

O sırada çaycı İğdeli İsmail içeri girdi.

– Vayy Hıdıv abim takım çok yakışmış. Yenge al çayını buyur.

– Ayy sen tanıyor musun bu kerkenezi?

– Lülülüü (dahili telefonun sesi).

Bu, sıradanlıktan olağanüstünün dünyasına geçtiğin ve varoluşunun kutsallığını duyumsamaya başladığın zamandır.[15]

BAYILDI!

ATEŞ ÜSTÜNDE YÜRÜMEK

– Amirim sizi bekliyor girin lütfen!

Hıdır, Genel Müdür Yardımcısı’nın odasına girerken yapacağı konuşmanın zorluğunu iliklerine kadar hissetti. KİP marka kıyafetinin içinde hafif bir titreme geçirdi. Dosyayı sol eline aldı. Sağ elini boşta tuttu. Zielke’nin *Beden Dili* kitabında “*Muhatabınız tokalaşmak için elini uzattığında, sağ eliniz doluysa aradaki süre faciadır*” diyordu. Sağ elim boş mu diye bir de gözüyle kontrol etti.

Şimdi ona kim güç verirdi? Aha da Emile Ratelband.

Ateş üzerinde yürümeyi öğreten adam. Sayfa 147’yi artık ezberlemişti.

“*Her tür korku alt edilebilir ve kanaatler değiştirilebilir. Ateşte yürüyüşle bu kanıtlanmıştır*.”

Odacı kapıyı açtı, lüks içinde yüzen büyük oda göründü. Plazma TV, küçük TV, koca bir masa, deri depderi koltuklar ve yüzünde iki bıyık olan Genel Müdür Yardımcısı.

“*Aklı başında kimse tahrik edilmeden gönüllü olarak kızgın kömürlerin üzerinde yürümez. Herkes içgüdüsel olarak bundan çekinir*.”

Bir an o iki bıyıktan yukarıdakinin aslında tek, tam, bütün, “gomple”, ayrılamaz, yekpare, tamam, tüm bir kaş olduğunu fark etti ve ortalama bir adamın bıyığı kadar varlardı.

Ratelband’ı düşündü.

“*İnsanlar sıcak bir ocak, ateş ya da kaynar suyla yaşadıkları deneyimi hatırlar. Bu çok acı verici bir deneyimdi. Böyle bir şeyin insan sağlığına zararlı olduğu ve çok acı verdiği kanaati kimseye örnek olma şevki vermez.*

Fakat kanaatlerini değiştirerek çoğu sonunda aynı şeyi yapar. Yeni kanaatleri şudur: Diğerlerinin yaptığını yapabilirim. Çıplak ayakla ateşin üzerinde yürüyebilirim.”

Kapıdan girerken odaya bütün ihtişamı veren asıl objeyi fark etti; güç simgesi kıpkırmızı bir halı. Ateş gibi.

"*Pozitif bir tespitleme işlenerek negatif tespitleme iptal edilir. O anda size buna uygun olmadığınızı söyleyen ses, sesini keser. İlk adımı atar atmaz cesaretiniz size yol gösterir!*"

Hıdır Azgören kapıda üç beş saniye oyalandıktan sonra, hayatının bundan sonrasına ilk adımı cesaretle attı. Artık ateşin üzerinde yürüyordu.

Sağ eli tokalaşmak için ileride, bütün o yolu kararlı ve hissederek yürüdü. Ateşi ayaklarının altında hissediyordu. Gerçekten hissediyordu.

Eli havada kaldı. Genel Müdür Yardımcısı donmuş gözlerle yere bakıyordu. "Eh be Emile, ortalık ulvi oldu, Genel Müdür Yardımcısı da ateşi fark etti" diye düşündü. Baktı Genel Müdür Yardımcısı bir şey demeden yere bakıyor, donmuş. Hayran olduğu kişisel gelişim uzmanlarının yaptığını yaptı, en güçlü pozisyondaki sandalyeye oturdu.

"Lan bu ne bakıyor aşağı aşağı?" Aklına Harry Alder'in *NLP Hayatınızı Değiştirir* kitabı geldi. İnsanın gözünün baktığı yerden ne düşündüğünü tespit etmeyi öğrenmişti Allah'tan. Harry Usta'nın yazdıklarını ezberinden dikkatle hatırladı: "*Sağ üste bakıyorsa görsel tasarlama yapıyor. Sol üst, görüntü hatırlıyor. Sağ alt, bedensel bir duyumu var, sol alta bakıyorsa iç hesaplaşma.*" Dikkatle Genel Müdür Yardımcısı'nın gözlerine baktı. Sağ göz sağ alta, sol göz sol üste. Yuh!

– Şaşı lan bu!

– Ne dedin oğlum sen?

Hay senin üç hafta diyafram çalışan beynini... Midesi, kendi içinde kontrol edilemez bir diyafram yaratmıştı. Bu kişisel gelişim yolculuğunda bir tek diyaframı gelişmişti. Reha Muhtar haberlerindeki mezbahadan kaçmış kurbanlık tosunlar gibi ses çıkarıyordu, kontrolsüzce.

Gözüne saniyenin yüzde biri kadar bir sürede masanın üzerindeki kap takıldı.

Jo-Ellan Dimitrius ve Mark Mazzarella adlı mozzerella peynirlerinin yazdığı *İnsanları Okumak* kitabının "Koleksiyonlar" bölümünü hatırladı.

“*Çoğu zaman nesilden nesile geçerler. Koleksiyonlar, sağlamlığı, ailenin önemini ve gelenek sevgisini gösterebilir. Beyzbol kartlarından Elvis’in özel eşyalarına kadar koleksiyonlar, zengin bir bilgi arşivi sunarlar. Kişi hakkında bilgi toplarsınız. Diyaloğu oradan başlatırsanız karşınızdakini rahat etkilersiniz.*”

– Efendim, bakır kap bu. Belli ki antika. Bu yüzlerce yıllık bir aile geleneğinizi yansıtıyor.

– Demin hemşerilerim getirdi, biz bunda kete neyin pişiririz!

Hıdır kilitlendi, bataktan nasıl kurtulacağını planlarken telefon çaldı.

– Ha oğlum, seni aratmıştım. Ha. Bizim memleketten 20 kadar çocuk var ha! Bunları bakanlığa yerleştiriverin. Ha, çay ocağı falan ha! Yer varsa şef mef de olur ha! Daire başkanı yapmayın ama, hah.

Hıdır fırsattan istifade okuduğu “yüz okuma” kitaplarını hatırladı. İnsanın tipine bakıp kişiliğini çözüyorsun. Yav mucizeye bakar mısınız! İnsanları tanımaya, anlamaya çalışmak. Üzüntüsünü, sevincini fark etmek. Herkesin tek ve özel olduğunu düşünmek. Bizim kültürümüz buna, insanlara vakit ayırmaya, değer vermeye, hasbihâle dayalıdır. Vakit verirsin insanlara. Nasıl büyük hataymış meğerse, Amerikalı pratik çözmüş olayı. Hamburger menüsü gibi. Big Mac, büyük patates, küçük içecek, fiyat şu.

Big kafa, büyük burun, küçük göz; adam karaktersiz.

Kulak küçükse şöylesin, elmacık kemiğin şöyleyse karakterin bu.

Aslında kitapta okuduktan sonra en sağlam arkadaşlarının, onun en kötü gününde yanında olan dostlarının, hepsinin aslında karaktersiz olduğunu fark etmişti.

Genel Müdür Yardımcısı telefonla konuşup Hıdır’ın ayaklarına bakarken, o incelemeye başladı. Barok stili yatık sütun şeklinde bir kaş. Kaşın tam ortasına asılmış bir burun, harbiden büyük. Cyrano de Bergerac’ın Doğu şubesi (Cyrano’yu zıpkın markası olduğu için biliyordu). Kulaklar tarla faresi kadar küçük. Gözleri çipil, birbirine acayip yakın. Öyle yakın ki, son anda araya burnu koymuşlar. Çene gereksiz büyük ve geniş; öyle büyük ki biraz geç doğsa sırf çene doğacakmış. Yav, “yüz okuma” kitaplarında böyle bir şey yok ki. Bir de Sadettin Teksoy’u çözememişti. Yav tabii ABD’de

böyle bir tip yok ki. Heriflerin hepsi yakışıklı, iri yarı. Eee, kitaplar da oraya göre hazırlanmış. Baksana kaşla bıyığın arasında gözler, eşittir işaretinin arasındaki çift nokta gibi. Çözememişti adamı.

Müdürün hâlâ ayaklarına baktığını ve ayaklarının ürperdiğini hissetti, aşağıya doğru bakınca dondu.

Ürpermenin nedeninin de, cereyan olduğunu fark etti. Ayakkabıları ayağında değildi; ikisi aynı anda kapıya doğru baktılar.

Dünden beri üç defa cilalanmış ayakkabılar kapının eşiğinden Hıdır'a "Ne yaptın abi?" diyerek bakıyorlardı, ömür boyu APK memuru kalacak Hıdır'a.

İkisi aynı anda ayaklara baktılar. Sağ ayak başparmağının da çoraptan kafayı çıkarmış, amirine dikkatle baktığını fark etti.

Gaza gelmiş, kızıl alev alev halıyı görünce o konsantrasyonla ateşin üzerinde yürümüştü Hıdır.

İçinden "Tabanların yanmadı; ama kariyerin birinci derece yandı a benim Malak Hıdırım!" dedi.

Gidip ayakkabıları giysem mi, giymesem mi kararsız kaldı.

Emile Ratelband'ı düşündü. Arnheim'daki evinin bahçesindeki yüzme havuzunda güneşleniyor olmalıydı.

Aklına Sang H. Kim'in kitabı geldi, "*Küçük başarısızlıklar ortaya çıktığında, yönünüzü büyük hedefinize çevirin. Başarısızlığın ölçüsünü, sadece başarısız olduğunuz bölümün genişliğine bakarak değil, genel olarak değerlendirin*."

Konsantre oldu ve Herbert Casson'un *Hayatta İlerle ve İlerlet* kitabını hatırladı, vurucu cümleyi:

"Bu iş benim için bir başlangıç mı, yoksa son mu?"

"Başlangıç, gir konuya" dedi içinden.

– Sayın Müdürüm...

– Evet?

Girişi Dr. M. Scott Peck'in *Az Seçilen Yol* kitabından yapmaya karar vermişti. "*Yaşamın tüm sorunlarını çözmenin tek yolu onları çözmektir. Bu cümle aptalca bir tekrar ya da anlamı zaten yeterince açık bir şeyi tekrarlamak için gibi görünse de aslında bu, insan ırkının çoğunluğu tarafından henüz idrak edilmemiş bir gerçektir. Bunun nedeni bir sorunu çözmeden önce onun sorumluluğunu kabul etmemiz gerekmesidir*."

– Efendim, şu an bakanlıkta beş kişinin yapacağı işi elli kişi yapıyor. Çay ocaklarında dörder, beşer kişi, elinde sigara sohbet ediyor; ama çay istediğimizde yarım saatte geliyor. Siz ISO çalışmaları, kalite faaliyetleri yürüttünüz. ISO belgesi almak için her iki memura bir bilgisayar düşmesi gerekiyordu; oysa beş memura bir bilgisayar düşüyordu. O gün Maliye Bakanlığı'ndan bilgisayarları getirttiler, sayıldı, tam. ISO belgesini alınca bilgisayarlar geri gitti. Bunun neresi kalite? Teftiş olacağında tüm tuvaletlere tuvalet kâğıdı konuyor, teftiş bittiği an hiç yok. Yöneticiler ve çalışanlar ayrı yerlerde yemek yiyorlar, hiç bilgi paylaşımı yok. O yüzden yeni aldığınız ZGL plakalı araçlar için çalışanlar "Zararlı Döt Laleleri" ismini taktılar. Dağ başlarında profesörlerle misyon-vizyon belirlediniz. Herkes ezberledi; ama kimse sallamıyor. Misyonda ise "konştrüktesüf" diye bir kelime var, kimse anlamını bilmiyor. Bütün bakanlık hemşerilerle dolu. Rüşvetsiz iş dönmüyor. Vatandaşın işleri aylarca bekliyor. Bütün işler tanıdıklarla yürütülüyor.

İstihkak sistemi facia. Bir müdürlük eğer o yılki ödeneğinin tamamını harcamazsa, ertesi seneki ödeneği aynı oranda eksik geliyor. Ertesi sene daha az para almamak için tüm birimler ne yapıp edip o senenin istihkak parasını harcıyorlar. Bizim odanın tüm duvarlarındaki yepyeni lambriler sökülüp yeniden lambri yapıldı. Sırf bu senenin ödeneğini bitirmek için tüm bakanlık boşa para harcıyor. Her yer bürokrasi, müthiş bir verimsizlik ve her yer makam aracı kaynıyor. Rotterdam belediyesinin bir tane makam aracı var, bizim bakanlıkta iki yüz araç. Bir değişim projesi gerekiyor ve ben bunun için büyük bir hazırlık yaptım.

Diyecekti, diyemedi.

– Ben dikey hiyerarşi...

Boğazı düğümlendi. Hık mık etti. Baktı ki bütün gardı düşmüş. Nefesi hiç diyaframa inmiyor, ağzından şu kelimeler döküldü:

– Ben hayırlı olsuna gelmiştim efendim...

– Oğlum beş ay oldu ben makama geleli.

– Allah nice beş aylar nasip etsin amirim.

Ayak başparmağı da, bu sözü titreyerek onayladı.

Aklına (aklı iyice karışmıştı) Tony Buzan’ın *Aklını En İyi Şekilde Kullan* kitabı geldi. Sayfa 75, öneri 7:

“*Öğrenme sürenizi öncelik ve yalınlık etkilerinin azami ölçüde olacağı, öğrenme sırasında ortadaki sarkmanın asgariye indirileceği şekilde organize edin*.”

“Ne demek lan şimdi bu?” diye düşündü, gözü kararmaya, başı dönmeye başlamıştı. Son bir çabayla Jack Ensign Addington’ı hatırladı; *% 100 Düşünce Gücü*: *“Hz. İsa’nın kendini yönetme alanındaki başarısının nedenlerinden biri buydu sanırım. İsa ‘Tarlalar biçilecek kadar beyazlaşmış bile’ dedi. Vaat edilmiş topraklar...”*

Hıdır yana doğru kaykıldı. “Kardeşim bana ne sizin dininizden!” diye düşündü. Son bir çabayla Genel Müdür Yardımcısı’yla göz göze geldiler.

Barok sütunun ortasının yukarı doğru kalktığını ve sütunun kırıldığını fark etti. Kaşların arası ilk defa açılıyordu.

Hıdır devrilirken fısırdayarak sordu:

– Tony Buzağısı hiç kete yemiş midir Sayın Genel Müdürüm?

Bereketli Bilgi Ritüeli tamamıyla yaşamın öğrencisi durumuna gelmeye ilişkindir. [...] Bu varoluş dersliğinde öğrendiklerini kullanmanı gerektirir. [...] Bereketli Bilgi Ritüeli’ni uygulamak için her gün birçok alt ritüeller gerçekleştirirlerdi.[16]

NELER OLUYOR, HOOPER?
HERŞEY YOLUNDA, BEYLER!

HIDIR UYANIYOR

– Selamünaleyküm millet.

– Ve aleykümselam!

Ali Mahmut: Baba sen anlatmıyorsun; ama öğrendik durumları.

Musti: İki kere bayılmışsın. Üç kişilik bir müstahdem grubu sırf seni taşımış odadan odaya.

Hıdır, “Pıh pıh!” diye güldü: “Kim anlattı Allah aşkına?”

Ati: Abi, Kahveci Şahin’in akrabası geldi geçen. Sizin bakanlıkta çaycıymış.

Muhabbet sırasında, kimi tanıyon, kimi tanıyon derken o anlattı. Yalnız seni çok seviyor. Şahin Abi’yi de dinleyince “Bundan sonra bakanlıkta kimse ona bulaşamaz, emrindeyim” dedi. İğdeli İsmail’miş adı.

Ahmedürey: Abi nedir? Hiç anlatmadın bize.

Hıdır: Ne biliyim baba. Bir “Kişisel gelişelim, değişelim, başarı gelsin güzelleşelim” dedim. Ağabey bir ayda 40’a yakın kitabı, tekrar tekrar okudum.

Dino: Eee?

– Ağabey çok ilginç! Hem hepsi birbirinin aynı hem birinin dediği ötekini tutmuyor.

Dino: Abi ikisi birden nasıl oluyor?

– Oluyor işte, git de bak. Biri “Hedef koy, dostlarınla paylaş” diyor. Öteki “Hedef koy, kimsenin haberi olmasın” diyor. Biri de “Her şeyinizi değiştirin” diyor. Ağabey, affedersin bir ara ismi de değiştirecektim; Cem veya Oğuz diye düşündüm. İkisinden biri. Dedemizin adı ama Hıdır ismiyle zor be baba. Berke falan yapmak lazım ismi. Bir adam Hıdır ismiyle başarılı olmuşsa, harbiden yetenekli olması lazım ağabey. Bende de o yok!

Şinasi: Abi öyle Cem, Oğuz ayrı düşüneceğine kombine bir isim yap, birleştir “Camuz” olsun.

Hi ho ha... (Tüm kahve, özellikle gençler)

– Ağabey sizin gibi ekiple gelişilmez tabii.

Ali Mahmut: Abi senin iş neye benziyor biliyor musun?

– Bilmiyorum da öğreneceğiz galiba.

Ali Mahmut: Abi bu gerçek, iki Karadenizli inşaat işçisi, Karşıyaka’da bir inşaatın üst katından aşağı, büyük varillerin içinde kiremit indirecekler, böyle büyük bir makarayla. Biri aşağıdan ipi tutuyor, öteki yukarıdan, beşinci kattan varili itiyor. Fakat ağırlığı hesaplamamışlar. Varil öyle ağır ki aşağı inerken aşağıdaki işçiyi yukarıya feci hızla çekiyor; amcam da ipi koluna bağlamış bırakamıyor. Varil aşağıya, laz işçi yukarıya, yarı yolda varille çarpışmışlar. İşçi 5. kata ulaşıp varil yere çarpınca sen dibi kırıl, kiremitler aşağıda kalmış. Boş varil yukarıya, bu sefer işçi aşağıya, yarı yolda yine çarpışıyorlar. İşçi aşağıda, kırık dökük var; ama sağ en azından. “Allah’a şükür” deyip ipi bırakıyor. Bu sefer varil doğru aşağıya, amcamın kafaya. Doğru hastaneye kaldırıyorlar. Sen de işçi gibi bi oku aşağı, bi daha oku yukarı.

– Harbiden hastanelik de oluyorduk, kık kık.

Ati: Oğlum bir kere öyle davranma. Şunu taklit et falan, insan kendi gibi olmazsa nasıl mutlu olur ki?

Ahmedürey: Oğlum evinde, eşinle çocuğunla mutlu ol, evine de ekmek götür, tamam değil mi?

Dino: Hanım da ne aşırı akıllı olacak ne de salak, kardeşim. Bir kere, bulmaca çözen kadın almayacaksın, çok akıllı oluyorlar.

Ali Mahmut: Abi Kibariye’ye soruyorlar, “MTV seyrediyor musun?” diye. “Em TV seyrediyom, em de radyo dinliyom” diyor.

Hi ha ha.

Şino: Oğlum yeşil sekizliyi demin almadın, şimdi niye alıyorsun?

Toplu: Elimize konuşmasana ya!

Hıdır, Ali'nin yanına süzüldü. Ali Kuyumcu'nun.

Ali: Bak abi, Yüzbaşı Volkan'ın ilk çizimleri...

– Süper ağabey. Ya ben bir de *Yavru Türk* dergisine hastaydım. Hatırlar mısın, Oğuz Kağan vardı. Bi de uzaya giden iki arkadaş.

Ali: Ya yeni sayıyı beklemekten telef olurdum.

– Ali, ben bir Demirci'ye gideceğim memlekete.

– Niye?

– Ya bizim Talat Ağabey'le görüşmeye.

– Ne yapıyor orada?

– Adam işletme mastırı yaptı yurt dışında. Geldi, şimdi Kavaklı Camii'nde imamlık yapıyormuş.

– Hadi ya.

– Gidenler çok memnun. Hem gençlerle sohbet ediyormuş. Caminin köşesine bir kütüphane kurmuş. Mahalledeki ilkokulda da voleybol takımı kurmuşlar. Biliyorsun süper voleybolcuydu. Çocukları Manisa şampiyonu yapmış.

– Ne konuşacaksınız?

– Ağabey biliyorsun kankamdır. Çok mutsuzum. Ömür geçiyor, ben hâlâ bağladıkları yerde otluyorum. Gidip konuşacağım.

– Arabayla mı gidiyorsun?

– Yok ya, çok yakıyor meret. Musti takım için sağ ol ağabey.

Musti: Boyu tuttu mu bari?

– Paçaları kıvırdık fakat sansasyon yaptı be ağabey.

– Oğlum üniversitede senin vatkalı, kırçıllı ceketi az mı giydik sırayla.

– Pıh pıh pıhh.

Şino: Hıdır, ne komik gülüyon oğlum sen!

Şahin: Beyler, çıkışta kutudan hikâyemizi alalım, ücretsiz.

GÜNÜN HİKÂYESİ

SAHTE HASTALIK

Eski Roma'da iktidar savaşları sırasında yöneticilerden kaçan, üst sınıfa mensup bir adam, tanınmamak için kılık değiştirmişti. Alt sınıfların yaşadığı bölgelerde kalıyordu; ama yine de ne olur ne olmaz, tanınmamak için aklına bir fikir geldi.

O sıralarda özellikle eski askerlerde çok sık görüldüğü üzere "tek gözlü" numarası yapmaya karar verdi. Bir gözünü bezlerle sıkı sıkı sarıp sarmaladı.

Gören herkes onu, tek gözünü savaşta kaybetmiş bir asker sanıyordu. Uzun bir süre böyle yaşadı. Sonra bir gün, yöneticilerin artık eskisi gibi kendisiyle ilgilenmediklerini, eskisi gibi aranmadığını öğrendi.

İlk iş olarak bir gözünü kapatan bezleri açtı, çıkardı, tekrar ikinci gözüne kavuşmak istiyordu. Ama sargıları çıkardığında anladı ki uzun zamandır kapalı kalan gözü artık görmüyor ve bundan böyle de açık olan diğer gözüyle görebilecek...

Kaveciniz Şahin İpek

İnternetten indirdim arkadaşlar.

"Golf kulübü üyeliğini iptal et [...]" dedi Julian. [...] "Sana özetlediğim prensiplerin altında akan spiritüel bir akıntı olduğunu da bilmelisin." [17]

EVDEKİ BİLGE

– Kızım, baban ne konuşuyor telefonda Şenay Teyzenle pısır pısır?

– Valla anne heyecanlı heyecanlı konuşuyor, ben yanına girince konuyu değiştiriyor.

– Allah Allah.

– Allah Allah.

– Anne, pantolonda ütü izi bırakır mısın?

– Baba, iş yerinde neler oluyor Allah aşkına? Bir gün sağ kol yarıya kadar ıslak geldin. Dün beline kadar ıslaktın. Bina içinde yağmur mu yağıyor, gazoz kamyonunda mı çalışıyorsun?

– Pıh pıh pıhh.

– Kitaplar nasıl gitti baba?

– Valla ilki iyiydi. Sonra baktım farklı bir isim bulup aynı şeyleri anlatıp duruyorlar. Bir de yazan herif yapınca oluyor, ben okuyup aynısını yapıyorum, olmuyor.

– Pıh pıh pıh.

– Ne güzel gülüyorsun, kızım.

– ...

– Sen okuyor musun Nisan ?

– Yok babacığım. Bakıyorsun Halil Cibran'ın *Haberci*'sini almış, *Ermiş*'ini okumuş, iki örnekle süslemiş, aynısını millete yutturuyor. Bir de kolaj çok yapıyorlar. Bir ara bir Türk yazarla yazıştım. Komik bir şey anlattı. Kitaplarında özellikle üç tane zararsız hatalı bilgi koyuyor, ondan sonra çıkan kitaplara bakıyor aynı hatalar onlarda da var. Kaynakçada kitabının adı yok. Üç tanesini söyledi, harbiden çok ilginç! En büyük eğlencesi bu. Şimdi ben de onunla beraber keyfini sürüyorum. Her

kitabında bana üç hatalı bilgiyi yolluyor. Ben de sazanları onunla paylaşıyorum.

– 14 yaşındaki kızda bu nasıl girişkenlik böyle, nasıl yazışıyorsun koca adamlarla?

– Koca adamlar değil baba. En fazla benim kadar okuyorlar.

– Nisan, bir şey soracağım. Benden en çok ne isterdin?

– Arabamızla şehirlerarası tatile gitmek. Mesela, bu yaz Demirci’ye arabamızla gidelim.

– Çok yakıyor be kızım.

– Doğru baba. Sadece çok yaktığı için mi? Başka sebep yok mu?

– Peki başka ne isterdin?

– Bir de, dört senedir üçümüz sinemaya gitmedik. Açıkçası çok isterdim.

– Seni göndersek?

– Hiç istemem, üçümüz.

– ...

– Bir de uzun yolda Modern Talking dinleyeceğiz. Tamam mı?

– İnşallah.

– KPDS ne oldu baba?

– Kızım hazırlanıyorum; ama çok stresliyim.

– Yaparsın baba. Sende dil yeteneği var; ama daha düzenli çalış. Bir de sık test çöz.

– Bunları benim sana söylemem gerekmez mi? Ben babayım sen çocuk.

– Pıh pıh pıhh.

– Pıh pıh pıhh.

– Kızım, bir gazetede okudum NLP uzmanlarına sormuşlar, “Sınav stresini nasıl atlatır çocuklarımız?” diye. Yemin ederim, biri diyor ki “En sevdiği çikolatayı kaleminin sapına sürün. Sınavda stres olduğunda kalemin sapını yalasın. Mutluluk duygusuna kapılacaktır.”

– Yuh!

– Yemin ederim.

– Baba sen o zaman kalemin sapına Zile pekmezi sür. Çok seversin, pıh pıh pıhh.

– Silgiyi de marula sararım, pıh pıh pıhh.

– Pıh pıh pıhh.

– Ya kızım aslında İngilizcede okuduğumu anlıyorum, yazıyorum da, konuşamıyorum. Pıh pıh pıhh.

– Pıh pıh pıhh. Baba o, Türk sorunu. Bir de sen her şeyi anlıyorsundur da, “must”la “have to” arasındaki farkı çözememişsindir. Pıh pıh pıhh.

– Pıh. Bir de “will”le “be going to”nun farkı, gerisi tamam. Pıh pıh pıhh.

– Türklerin İngilizce derdi bunlar baba be, pıh pıh pıhh.

– Yav yıllar önce İngilizceye başlıyorum. Fatma Gürer, Beycan Şahin hocalardan önce ilk dersimize Füsun Konyalı hoca geldi. Yekten girdi. “I’m Füsun Konyalı.” İlk baştaki adama geldi sıra. Amcam: “I’m İbrahim Adanalı.” Bir sonraki ayağa kalktı. “I’m Sacit Giresunlu.” Pıh pıh pıhh.

– Pıh pıh pıhh.

Gülüşleri birbirine karışırken anne içeride ütü yapıyordu.

Ütü, ütü tahtasının üstünde gidip geliyordu.

Hiç ilerlemiyordu.

Gidip geliyordu.

Hayat kadar tek düze.

Arada bir püskürtmeye bastığında duman çıkıyordu o kadar.

Gömlekler aynı gömlekler, ütü aynı ütü.

Camın dışından bir apartmanın tepesinde, neredeyse gökyüzünde bir reklam panosu gördü:

“Harcadıkça Kazandıran Kart!”

O sırada gözü televizyona takıldı. “Hayatınızı değiştirmeye şampuanınızdan başlayın” diyordu dış ses.

Olasılığın küçücük, gizli kıvılcımlarını körükleyip, başarı alevlerine dönüştürerek kendi potansiyelinizi maksimum şekilde kullanın.[18]

YOLCULUK

Halıkent otobüsüne bindi. On beş numaraya otururken yanında, cam kenarında, gözlüklü, hafif sarışın, efendi yüzlü birinin oturduğunu gördü. “Fıss” diye oturdu; fakat ilk şaşkınlıkla merhaba diyemedi.

Otobüs oldukça boş olmasına rağmen bu ikisi yan yana düşmüşlerdi. Adam bir kitap okuyordu. Hıdır’ın kitap işinden biraz hevesi kaçmıştı doğrusu. Jane Clarke’ın *Maymuncuk* kitabında “*Asla, asla deme*” yazıyordu. Yav, “*Asla, asla deme*” derken diyorsun ya “asla”yı. Hem “asla” deme diyorsun hem de “asla” diyorsun. Kitabı o sayfada kapatmıştı. “*Fanatik* gazetesi okurum, daha iyi” diye düşünmüştü. *Fanatik*’i açtı okumaya başladı.

Biraz sonra okuduklarını kapattılar, biraz da sessiz gittiler. Sonunda Hıdır dayanamadı, yanındakine ilk hamleyi yaptı.

– Yolculuk nereye?

– Detroit’e gidiyorum.

Bir an sessizlik oldu. Komşusunun gülümsediğini görünce, Hıdır da gülümsedi.

– Yav işte muhabbet açmak için sordum.

– Adım Erhan Özallı. Seninkisi?

– Hıdır.

– Bayan yanı muamelesi yapmam rahat ol.

– Demircili misin?

– Evet, sen “İçinden mi? Kimlerdensin?” demeden söyleyeyim. Tatarlardanım. Sen?

– Bizimkiler de Abbaslar. Uzaktan akrabayız ha. Senin Terzi Şerif Dedeni bizimkiler hep anlatır.

– Abi ne biçim lakaplar var ya! Dagil Dugullar, Ölmezler.

– 32 Benli Coni Kikirik diye adam var.

Kıh kıh gülüştüler. Hıdır'ın çocukluk arkadaşı şoför, Metin Altun da lafa karıştı:

– Gopcekler var abi. Adam sanki her an kopacakmış gibi.

– Pıh pıh pıhh.

– Ne iş yapıyorsun Erhan?

– Kişisel gelişim eğitimleri veriyorum.

Hıdır bir an, samyeli vurmuş mayıs çirozu gibi kaldı. Dondu.

Erhan: Ne oldu?

– Ya ben ilk defa kişisel gelişim uzmanı görüyorum da, hep kitaplarını okudum da...

– Sevmek istersen sev biraz! Belki ileride evde de beslersin!

– Pıh pıh pıhh.

Otobüs neredeyse boştu, rahat gülüştüler.

– Ya Erhan nasıl kişisel gelişim uzmanı olunuyor?

– Öncelikle işten atılman lazım. 2001'deki krizde beni çalıştığım ilaç firmasından attılar. Bir-iki yıl boşta kalınca zaten çok eğitim almıştım. Bende muhabbet de iyidir, oralarda öğrendiklerimin notları da vardı. Şimdi hem kendim eğitim veriyorum hem de üç tane eğitim firması adına eğitim veriyorum. Verdiğim eğitimler aynı. Bu şirketler ihalelere giriyor, en düşük fiyatı veren alıyor ihaleyi. Ben de girip eğitimi veriyorum.

– Hepsinde farklı eğitim.

– Yo benim eğitimim hep aynı.

– Hadi ya?

– Yalnız eğitimde "İşten atıldım" demeyeceksin.

– Nasıl?

– Anlatırken “2001 yılında hayatımı gözden geçirdim. Artık yaptığım işten mutsuzdum. Kendimi tekrar ettiğimi fark ettim. İstifayı verdim ve danışmanlığı seçtim” dersen çok havalı oluyor. Yoksa “Beni işten attılar” dersen tadı olmuyor!

– Pıh pıh pıhh. Hangisi daha zevkli. İlaç mı, eğitim mi?

Erhan: İlaç işi biraz korkutucu.

– Nasıl?

– Yani hem ülkeye hem de dünyaya ayrı ayrı bakmak lazım. Bir kere Türkiye’de ilaç reklamı yapılmıyor. İlaç firmalarından kimisi o reklam bütçesini doktorlara kendi ilaçlarını yazdırtmak için kullanırlar.

– Promosyon değil mi?

– Doktorun muayenehanesini sıfırdan döşemek, evine plazma almak, tatile göndermek promosyonsa evet. Yazdığı ilaçtan komisyon alan doktorlar var desem?

– Hadi yaa!

– Bak sen bir Bağ-Kur’lu, SSK’lı olarak devlet hastanesine gidip ameliyat olamazsın. Önce doktorun muayenehanesine gider para ödersin. Sonra adam, devletin hastanesinde senin tahlillerini yaptırtır. Sonra hastanede devletin imkânlarıyla ameliyat eder, devletten maaşını alır, sen yine muayenehanesine gider, “bıçak parası” adı altında rüşvet verirsin.

– “Bıçak parası” sanki kasap gibi. Korkunç bir ad.

– Yapılan daha korkunç değil mi? Devletten para aldığı bir iş için senden açıktan para alması. Rüşvet alan gümrükçüden ne farkı var? Bak eskiden devlet kuruluşlarında diş hekimlerine iş yaptıramazdın. Baktıkları hastaya göre prim verilince % 90’ının yaptığı iş dört katına çıktı. Eskiden de yaptığı iş için maaş alıyordu; ama çalıştıramıyordun. SSK’ya satılan ilaçların piyasanın dört katı fiyata satıldığıyla ilgili gazete haberlerini okumuşsundur. Sonra hem şirketten hem de devletten bu işle ilgili kimsenin hapse atıldığını duydun mu?

– ...

– Demek ki herkes bir şekilde çöplüğün içinde. Bak tüp bebek için Anadolu’dan büyük şehirlerdeki tüp bebek merkezlerine hasta sevk eden doktorların bir bölümü, gönderdikleri hasta başına o merkezden 500 dolar civarında el altından prim almazlar; alsalar ne ahlaksızca olurdu değil mi? Bir diyaliz merkezine, bir böbrek hastasını bağlayan doktor oradan prim alsa ne korkunç olurdu değil mi? Birçok ilaç arasından en iyiyi değil de, prim aldığı ilacı yazsa ne feci olurdu değil mi?

– Allah’tan öyle değil!

– Allah’tan!

Erhan: Basında ikide bir Anadolu’da sağlık taraması haberleri görürsün. Bunları ilaç firmaları finanse eder ve devletin doktorları taramayı yapar. Yalnız ilginçtir, bu sağlık taramaları genelde hep iki alanda olur. Tansiyon ve diyabet hastalarını tespit etmek için. İkisinin de ortak özelliği nedir bilir misin?

– Hayır.

– Tedavisi yoktur. Hastayı tespit ettiğin an ömür boyu ilaç kullanmak zorundadır. İlaç parasını da devlet ödeyeceği için sağlık taramalarını hep bu iki alanda yaparlar.

– Vay be!

– Vay be ya!

– Ya Erhan Ağabey, bizim bir tanıdığımızın hastalığı vardı. Bir ilaç kullanıyordu. 14 yaşında pırıl pırıl bir çocuk Hakan. Hakan’a ayda iki kere kriz geliyordu. Sonra böyle ilaç firmasında çalışan bir dostumuz “Siz bu ilacı Almanya’dan getirtin” dedi, nedenini söylemedi. Biz ilacı oradan getirtmeye başladık. Aynı yabancı şirketin orada ürettiği aynı ilaç, her şeyi aynı. Şimdi bizim aslan yılda bir kriz geçiriyor. Şok olduk. Niye? İlacın adı da...

– Bak Hıdır hemşerim. O ilacı çok iyi biliyorum. Etken maddesi bir bitki özü, dünyada üç yerde yetişir. Bu üç yerden birinden çıkan etken madde çok güçlüdür; ama diğer iki yerin dört katı fiyatadır. Avrupa’da ürettiklerine o etken maddeden koyuyorlar. Türkiye ve üçüncü dünya ülkelerindekine en ucuzunu. İkisinde de etken madde 100 mg görünüyor. Arada kazandığın

paranın yüzde birini bunu kontrol edecek adama rüşvet olarak verdiğinde, kimse bir şeyden haberdar olmaz.

– Ağabey, Türkiye’deki sağlık çürümesinin nedeni Yunanlılar!

– Nasıl yani?

– Ağabey doktorlara Hipokrat yemini ettiriyoruz. Bizimkiler Allah’ın Yunanlısının yeminini niye tutsun. Çevirtsen yemini Türkçeye bize uygun yemin koysan. Hastaya iyi bakmayanı Allah bildiği gibi etsin, yüzdeyle çalışan aha böyle olsun gibi. Bir de en sonda, vallahi de billahi, çoluğumun çocuğumun ölüsünü öpiim dedirtsen, bak olay nasıl çözülüyor. Hep Yunanlıların yüzünden. Pıh pıh.

– Hı ho haa.

– Lan Metin önüne bak, titretme arabayı, gülünecek ne var?

Erhan: Bak Hıdır. Bir ilaç Türkiye’ye geldikten bir yıl sonra, yerli firmalar ilacın ucuzunu imal ediyorlar, buna jenerik ilaç deniyor. Batılı firmalar çok etkili bazı kanser ilaçlarını jeneriği yapılmasın diye Türkiye’ye getirmiyorlar. Süre üç yıla çıkarsa getirecekler.

– Ağabey, insan hayatı bu kadar değersiz mi? Zaten kazanıyorsun dünyada milyarlarca dolar. Birkaç ilacından da az kazan. Getirirse yine para kazanacak; ama üç yıl değil de, bir yıl kazanacak değil mi?

– Evet, ama hükümet o süreyi uzatana kadar o ilaçları Türkiye’ye getirmiyorlar.

– Ağabey, sadece bir kanser hastasını kurtaracak olsalar bile getirmeleri lazım. Ne olur az kazansalar.

– Bak Sudan’da, tüm Afrika’ya AIDS ilaçlarının jenerik ilaçlarını imal eden bir ilaç fabrikası vardı. Bugün Afrika’nın üçte biri AIDS’li. Müthiş pahalı ilaçları alma ihtimalleri yok. Adamların yiyecek yemeği yok, AIDS ilacını nasıl alsın?

Sudan’daki fabrika Robin Hood gibi tüm Afrika’nın ilaç ihtiyacını karşılıyordu. ABD hükümeti açıklama yaptı: “Burası bir kimyasal silah üretim merkezidir.”

Bunun üzerine Sudan hükümeti fabrikayı aynı gün herkesin kontrolüne açtı. Gazeteciler, silah uzmanları fabrikayı gezdiler ve rapor verdiler. “Burada kimyasal silah üretimi yapılamaz” diye. Sudan hükümeti açıklama yaptı: “Burada üretilen ilaçlara Afrika’nın çok ihtiyacı var. Fabrikamız Birleşmiş Milletler uzmanlarının denetiminde çalışabilir” diye. Amerikalılar işin sarpa sardığını görünce, ABD uçakları bir gecede fabrikayı yok ettiler.

Bugün, bırak ilaç almayı, adamın yiyecek yemeği yok.

– Ya ağabey, zaten bu kadar para kazanıyorsun, Afrika’yı yüzlerce yıl sömürmüş, adamları bu hâle getirmişsin. Bırak Afrika’dan da daha az para kazanıver, ne olur sanki?

– Doğru!

– Ya baba, korku filmi gibi!

– Ben Türkiye’yi daha çok Quentin Tarantino filmlerine benzetiyorum. Adamın filmlerinde gözüne soka soka, öyle bir dehşet vardır ki ilk kafa koptuğunda şok olursun, sonra birinin kolu kopar, ürperirsin. Sonra ötekinin gözü çıktığında, bir için titrer. Sonra alışırsın; kopan bacaklardan koyu kanlar fışkırırken sen pipetten aynı renkteki colayı çekersin; kadın adamın parmaklarını kanlarıyla dilimlerken sen finger patates menünü ketçaba banarak yersin. Sonra filmin devamında alışır, daha kötüsü, daha fazlasını istersin. Ülkede olanlar korkunç değil, bizim alışmış olmamız korkunç. 1950’lerde Türk filmi gibi olan bir ülkeydik. Bak o filmlerde kim kötü kim iyi öyle bellidir ki. Şimdi belli değil. Neyin iyi, neyin kötü olduğu belli değil. Kimin aslında iyilik, kimin kötülük yaptığını da anlayamazsın. Tarantino filmlerindeki gibi sürüyle uzun diyalog ve anlamsızlık var. Bir de ucunun nereye gideceği belli olmayan bir şiddet.

Bak yanına ben oturdum. Bildiğim için sana tıp ve ilaç dünyasının % 1’ini anlattım. Gözüm kapalı bir fili tarif edecek kadar bilgiliyim. Yanına oturan hemşerin gümrükçü olsaydı, gümrüklerdeki pisliği anlatacaktı. Milletvekili olsa devlet yönetimindeki, hâkim olsa hukuktaki, iş adamı olsa iş hayatındaki, sporcu olsa spordaki, subay olsa ordudaki, öğretmen olsa eğitimdeki, gazeteci olsa basındakini... Sen hepsini böyle gözlerin fal taşı gibi dinleyecektin.

– Ya baba, bütün gün “Semra Hanım’ı; yok penaltıydı, değildi diyen adamları; şunla şu boşandı mı?”yı dinliyoruz bunlardan niye haberimiz yok?

– Bunu aslında sana sormalı. Bak benim haberim var...

– Belki gazeteciler de alışmıştır.

– Ya Erhan Baba, peki sen bu bildiğin bölümü anlatsan ya da yazsan.

– Ya yazılır mı? Deli olmak lazım bunları yazmak için. Ben şimdi ilaç firmalarına da eğitim veriyorum. Eğitim veren birinin bunları yazması için aptal olması gerekir. Bunları yazsam bir daha benden hayatta eğitim almazlar. Yazmak için öküz olmak lazım. “Bindiğin dalı kesmek” denir buna. Sırf beş-altı sayfa yazı için milyarlar feda edilir mi? Edersem adım salağa çıkar. İleride kitap yazarsam bak bu elimdeki gibi olur.

– O ne hocam?

– Bak adı *Güç Sihirbazı,* Richard Templar diye bir adam yazmış. “*Yükselmek isteyen ama nasıl bir yol izleyeceğini bilmeyenler için*” diyor.

Hıdır bir anda “paralize” oldu.

Hıdır’ın beynindeki bulutlar hareketlendi.

Hayatı film şeridi gibi diyaframından geçti. Sağ ayak başparmağının titrediğini fark etti. Bu alt başlıklar değil miydi onu çarpan!

“Aha tam benim kitap!” kelimeleri döküldü ağzından.

– Ya kitabı alabilir miyim?

Erhan: Boş ver alma!

– Vay baba, sen öğren nasıl yükseleceğini, biz kerkenez gibi yerimizde sayalım.

– Bak sayfa 181’deyim. Ne yazıyor: “*Patronunuz sizin müşterinizdir; meslektaşlarınız ise rakibiniz! Rakip meslektaşınıza terfi etmek istediği iş hakkında ‘Reha’nın yerini aldığın zaman bütün o toplantıları, insanı idare etmeyi düşünüyorsun, hatırlıyorum da bana toplantılardan nefret ettiğini*

söylemiştin.' Rakibiniz bütün o bitmek bilmeyen toplantıları düşünmeye başlayacak ve bu işten vazgeçecektir."

– Yuh! İş arkadaşımız yükselmek istediği için rakibimiz mi oluyormuş?

– Evet!

– Ya ağabey, nerede kaldı takım ruhu, iş birliği?

– Adı kişisel gelişim. ABD'den çeviri "personal development." Aslında çeviriyi "kişisel ilerleme" şeklinde yapmak, gerçek anlamı daha doğru verirdi. Kendin nasıl ilerlersin? Milletin sırtına basarak. Sen ilerle yeter. Yalnız bu arada bu kitabı rakibin de okuyor, o da sana taktik yapıyor. İş yerinde dürüstlük sıfır.

– Erhan peki bizimkiler?

– Bak ben firmadayken çok eğitim aldım. Cidden iyi eğitmenler, yazarlar var. Fakat çok büyük bölüm kolaj.

– Ağabey, kolaj ne demek? Bizim kız da söyledi soramadım kerataya.

– Patchwork diye bir el sanatı var biliyor musun? Onun gibi bir şey.

– Baba, Türkçesi yok mu bunların?

– Var da, bizim işte ne kadar İngilizce laf edersen o kadar erdemli olursun. Eğitimde kendi kültüründen değil de Amerika'dan örnek verirsen, itiraz gelmez.

– Gavur yapıyor! Pıh pıh pıhh.

– Aynen öyle. Bak böyle kitap okuyacaksan önce adamın özgeçmişi var mı yok mu ona bak. Çoğunun özgeçmişi yoktur. Varsa şuna bak: Çalıştığı işlerde iki yıl kalabilmiş mi yoksa iki yıl orada, hop sonra oraya, hop oraya dolaşmış mı?

Bir de etrafına sormak lazım. Anlattıklarıyla yaptıkları birbirine uyuyor mu? Bir iletişim eğitimi alıyoruz. Otel beş yıldız, hoca şöhret... Sabah üç saat anlattıklarından büyülendik, "Lan" dedik, "insan evladı böyle olmalı." Öğle yemeğine toplu çıktık. Çorba siparişi alındı, beş dakika sonra çorbalar geldi. Biraz geç sayılır. Hepimiz çorbamızı alırken hoca kalktı, garsona bir

bağır sen. Kalktı gitti. Öğleden sonra yine mükemmel şeyler anlattı; ama hepimizin bir kulağından girdi, bir kulağından çıktı. Sonra insan kaynaklarında bir arkadaşım var, onunla konuştum. Onlara yapmadığı kapris kalmamış. Bir paraya anlaşmışlar, ekstra o parası, bu parası derken bunaltmış bunları. Bir başkasını, arkadaşım kongreye çağırıyor. Parada anlaşıyorlar, üç gün kala asistanı arıyor, "Uçak bileti business class olmazsa gelmez hocamız!" diyor. İletişim, kendini tanıma, zamanında yaşadığı garibanlıkları anlatan bir uzman. Arkadaşım farkı cebinden karşılamış. Business Class gelmiş amcam. Asistanı bir daha aramış, "Otelde üst ve boş katta oda olmazsa hocamız kalamaz" demiş; rica minnet otelde onu da ayarlamışlar. Konferansta 1000 kişiye mütevazılığını anlatmış.

– Erhan, kitaplarda yazılanları yapıyorum, adam yapmış süper. Ben yapıyorum, bahtsız bedeviyi çölde develer kovalarmış misali, Konya Ovası'nda ağaca tosluyoruz. Bunlar nasıl başarıyor ağabey?

– Bak Hıdırcığım, anlatırken, yazarken önce oku atıyorsun. Saplandığı yere hedef çiziyorsun.

– Nasıl?

– Seni eşek teperse, "Çiftenin döt üzerindeki etkisi üzerine yaptığım bir araştırmada..." diye anlatacaksın.

– Ya, ben anlamadım.

– Dereye düşsen, "Geçen, arkadaşlarla rafting yapıyoruz..." diyeceksin. İşten atılırsan, "Hayatımın tekdüzeliğini fark ettim ve yeni bir hayat biçimi seçtim" diyeceksin.

Bak bizim sektörde, bir adam uzman olmak için altı-yedi yıl Tıp okuyor, sonra dört-beş yıl ihtisas yapıyor, on-on bir yıl okuyup uzman oluyor. Ben işten atıldım, bir sene sonra üç eğitim şirketinde kişisel gelişim uzmanı olarak eğitim vermeye başladım. Yönetim eğitimi veriyorum, içerideki adam benden iyi yönetici, o yüzden dayıyorum Mc Gregor'un x-y teorisini, Johari'nin Window'unu, Maslow'un teoremini. "Mezarlıkta türkü söyler gibi" öğrenciler içeride sessiz yatıyor, ben "valleys, valleys" (yaylalar, yaylalar) hasarsız çıkıyorum içeriden.

– Baba, bizim Şino’nun psikolog bir arkadaşı var, ikisinde de ikişer çocuk, psikolog Şinasi’ye devamlı bilimsel yaklaşım öğretiyor; şöyle yaparsan çocuk özgüven kazanır, böyle yaparsan çocuk girişken olur. Şino’da hiç teori yok. Sadece çocuklarını çok seviyor. Şimdi dört çocuk da büyüdü. Şinasi’ninkiler canavar, girişken, mutlu. Psikoloğun çocuklar bir acayip.

– Hıdır Ağabey bak ne anlatacağım. Bizim bir arkadaş üniversiteye hazırlık için özel ders veriyor. Üç-beş sene önce ünlü bir adamın oğluna ders vermek için villalarına gidiyor. Adam oğluna bizim arkadaşın yanında ağza alınmayacak bir küfür etmiş. Geçenlerde adamın çocuk yetiştirme üzerine kitabı çıktı.

– Herhâlde kafasına kafasına vurmayın, sülalesine sövebilirsiniz yazıyordur.

– Ağabey aha bu işte. Geçen TV’de bir sabah kadın programına, keçi sakallı bir kişisel gelişim uzmanı çıkarmışlar, Bülent Okutucu anlattı; bir de profesör psikiyatrist var, dünya çapında bir uzman, ikisi de ayrı konularda konuk. Kişisel gelişim uzmanı, bir yaşam felsefesi yaratmış onu anlatıyormuş. Profesör sonunda dayanamamış. “Beyefendi ciddi bir tedaviden geçmeli” demiş. Stüdyo yerlerde. Ben seyretsem adını da verirdim.

– Pıh pıh pıhh.

Metin: Abi sohbet muhabbet, Yiğitler’e kadar geldik. Enkişle hiç gülmemiştim.

– Sen sanki arabayı kullanmadın ki vere bizi dinledin. Kih kih kih.

Erhan: Hıdırcığım bizim hanım Devlet Tiyatrosu’nda, ne emrin olursa ara.

– Erhan, aynı şekilde. Bakanlıktayım ne işin olursa rüşvetsiz, rüşvetli kısa sürede hallettiririz.

– Pıh pıh pıhh...

“Sen günlük rutininde mantra’ları kullanıyor musun?”

“Tabii ki.” [19]

ELBETTE... İZİN VER DE, GÖREBİLECEĞİN KADAR YAKINA GELEYİM!

BÜYÜ DÜNYASI

– Anne bak babama kahveden paket getirdiler.

– Ne paketi kızım?

– Her akşam kahveye gidiyor ya, onuncu yıl anısına demlik şeklinde plaket yaptırmışlardır. Pıh pıh pıhh.

– Baban gibi gülme Sîmin.

– Anne niye göbek adımı Sîmin koydunuz?

– Osmanlıcada “gümüş kadar saf, temiz” demek. Ben de senin hep temiz iyi kalpli olmanı istedim, göbek adını ben koydum.

– Peki adımı niye Nisan koydunuz?

– Onu, koyan Ağustos Böceğine sor! Kesin bilinçsizdir. Kahveden ne paket gelir ki? Aç bakalım şunu.

– Aaa, Şenay Teyzem yollamış. Kahveci Şahin İpek eliyle “Mordor Kıraathanesi”. Vaay Tolkien vaziyetleri, inanılmaz, yaa aşmış kahveci, böyle entelektüellik olur mu? *Yüzüklerin Efendisi*’ni okuyan kahveci duymamıştım hiç. Aaa bir de hikâye yollamış, fotokopiyle çoğaltmış, “Günün Hikâyesi” yazıyor. “Şahin’den, Şef Ağabeyime sevgilerle ve hörmetlerle” yazıyor.

– Allah Allah, bu kahveye geldiğine göre bizim görmemizi istemedi, aç bakalım.

– Anne küçük bir torba var. Aaçtım. Eyvah yere döküldüler.

– Allah Allah, ne bunlar beyaz beyaz?

– Anne, teyzem pirinç yollamış.

– Niye bu kadar az?

– Sekiz tane var daha fazla mıydı acaba?

– Allah Allah, nedir bu pirinçler?

– Anne buldum, sakın okunmuş pirinç olmasın? O zaman 9 tane olmalı. Şenay Teyzem okunmuş pirinçlerle Remzi'yi mezun etmedi miydi? Şenay Teyzemle gizli gizli konuşuyorlardı ya!

– Ne yapacak ki okunmuş pirinci? Şef olmak için mi acaba?

– Yok anne, onun için 5 kiloluk baldo pirinç lazım.

– Niçin acaba?

– Anne haftaya KPDS var ya, çok çalıştı; ama bir de garantilemek için pirinç okutmuş.

– Ahh, canım benim...

– Ahh, canım babam...

– Anne sekiz tane var, hiç kaybettik mi acaba?

– Boş ver canım psikolojik bir şey, bir-iki tane eksik oluversin. Canım benim, ilkokul çocukları gibi pirinç yutuyor. Yanımda olsa yerdim onun yanaklarını.

– Anne senelerdir hiç babama böyle bir şey söylediğini duymadım.

– Sen yine de şu eksik pirinçlere bak bakalım...

GÜNÜN HİKÂYESİ

KİMİN İHTİYACI DAHA FAZLA

Tasavvuf dünyasının ünlü isimlerinden Cüneyd, kalabalık bir derviş grubuyla oturmuş, sohbet ediyordu. Onları tanıyan bir tüccar geldi, cebinden bir kese çıkardı, Cüneyd'e uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu Cüneyd.

"İçinde 500 altın lira var, bunu cemaate dağıtasın diye sana veriyorum" dedi adam.

Cüneyd sordu: "Senin bu paradan başka paran var mı?"

"Tabii var" dedi adam, "Çok altınım var benim..."

Cüneyd yine sordu: “Peki sende olandan daha fazlasını ister misin?”

“Tabii isterim” dedi adam, “Neden istemeyeyim ki?”

Cüneyd keseyi geri uzattı:

“Bu parayı al, çünkü sen bizden daha muhtaçsın...”

Hırpalanmış, yaşlı bir avukattan canlı, genç bir Adonis’e dönüşümü, beslenme şeklinde basit bir değişiklik ve günde bir doz hızlı etki gösteren egzersiz programıyla olmamıştı. Hayır, bu Julian’ın o görkemli dağlarda keşfettiği çok güçlü bir şifaydı. O, insanların asırlardır aradığı bir sırrın yanıtına ulaşmıştı. Bu gençlik, doyum ve hatta mutluluk sırrından daha fazlasıydı. Julian kendini keşfetmişti.[20]

BİLGEYLE RANDEVU

Hıdır, Demirci'deki bütün akrabalarını bir günde dolaştı. Saime Yengesi'ni, Nurullah Eniştesi'ni, Zinnur Eniştesi'ni, Hakkı Dayısı'nı, Nuri Dayısı'nı, Kuruları, Abozoları. Hafız Amca'nın, Didar Teyzesi'nin, Yusuf Eniştesi'nin ellerini öptü. Akşam Nuri Özdil, İsmail Karpuzcu, Döllerin Ahmet, Osman Barışık, Amcaoğlu Ahmet hep beraber Belediye Parkı'ndaki kahveye gittiler.

Sohbet, muhabbet. Bayram namazından sonra mezarlığa gidişleri, şafak doğarken, mezarlıktan çıkan topal hortlağı görünce kaçışları akıllarına geldi; günlerce kimseye anlatamamışlardı, ta ki mezarlığın bekçisi Topal Şerif'in adını duyana dek. İsmail'in iddia üzerine postaneye girip "Pazar günleri posta koyuyor musunuz?" diye sorup patak yiyişini hatırladılar.

Hıdır'ın aklı, arkadaşı Talat Saygılı'daydı. Minnetler Köyü'ne sabun yapımı üzerine eğitim vermeye gitmişti. Sabah Demirci'de olacaktı.

Anneannesinin ahşap evinde asma kokularını hissederek uyudu. Sabah erkenden kalktı, çeşmesinden su içilen bir yerde yaşamanın güzelliğini tadarak kuzeni Remzi'yle kahvaltı ettiler.

Evden çıkıp Kavaklı Camii'ne doğru yürüdü. Çocukluk arkadaşı Talat Ağabey'le buluşmaya. Talat'la neredeyse yaşıttılar; ama çocukluklarından beri ona, Talat Ağabey derdi, saygısından.

Caminin avlusunda birbirlerine sarıldılar. Çocukken üstünde oldukları dut ağacının şimdi altındaydılar.

– Çok mutsuzum be Talat Ağabey.

– Nedir Hıdır?

– Neredeyse 15 yıldır aynı iş yerinde, gram ilerleyemedik. Yaptığın iş ne dersen hiçbir şey ürettiğim yok. Hanımın gözünden iyice düştük, söylemese bile içinden "Bundan bir halt olmaz" diye düşünüyor. Anlayacağın tıkandım kaldım.

– Kadınlar görüntüleri kadar, erkekler yapabilecekleri kadar güç taşırlar.

– ... Benim yapabildiğim de bu kadar.

– Benim tanıdığım Hıdır'ın yapabilecekleri bu kadar olmadı hiç.

– Bu devlet hizmeti bitirdi beni ağabey. İşte rutin, evde rutin. Sonra baktım hiçbir şey üretemez bir adam oldum. Sen ne yaptın Allah aşkına. Yurt dışında mastır bursu kazan, orada birinci ol. Sonra çık gel kasabada imam ol, iş mi?

– Hıdır, bir şekilde orada yaşardım; ama uygun toprağa ekilmemiş çiçeklerden farkın kalmıyor bir süre sonra.

– Döndükten sonra niye İstanbul'a yerleşmedin?

– Korkunç oralar be Hıdır. Bir arkadaşım anlattı; trafikteki arabaların % 50'sinde, ya silah ya sopa, adam dövmeye uygun bir şey var. Böyle bir nefretin olduğu yerde insan insanlığını unutur diye düşündüm.

– 15 yıl önce böyle değildi farkında mısın?

– Aslında buralarda hâlâ öyle değil; ama buraları da ele geçirmek üzereler.

– Nasıl?

– Bak Hıdır. Fark ettin mi, İkiz Kulelere saldırdıklarında, bizim başkan Bush "Bu Amerikan yaşam biçimine bir saldırıdır" dedi. Çok ilginç bir cümle değil mi? Ülkeme, yurduma, insanıma demiyor. Amerikan yaşam biçimine diyor.

Gelecekteki sistemi neyin üzerine kuracakları belli. Bu ülke her üç dakikada bir, bir kadına tecavüz edilen bir ülke. Her dört saniyede bir suç işleniyor. Geceleri kimse sokağa çıkamıyor. Zencilerin nasıl aşağılandığını görsen inanamazsın; ama dünyaya "yaşam biçimi" satıyorlar.

İkiz Kulelerde 2.000 kişi öldü. Bunların Afganistan ve Irak'a saldırılarında 600.000-700.000 sivilin öldüğü söyleniyor. Şimdi Arap MTV'si kuruyorlar. Çünkü yaşam biçimini benimsetemedikleri adamı yönetemeyeceklerini fark ettiler.

– Talat Ağabey şimdi sen söylerken fark ettim. Babam hep anlatırdı, Ankara Radyosu kurulduğunda Amerikalılar 5.000 plak hediye etmişler.

Babam hep “Türkiye’ye ilk adımı atışları odur!” derdi.

– Doğru, müthiş bir tespit. O yaşam biçimi dedikleri şey aslında tüm ürünlerini kullanmaktan geçiyor. Bak, Kuzey Kore’deki rejimle Çin’deki rejim arasında, İran ve Irak’taki yönetimle Suudi Arabistan, Kuveyt arasında hiçbir fark yok. Hatta İran’da seçim varken Arabistan’da, Kuveyt’te, Birleşik Arap Emirlikleri’nde seçim, demokrasi falan yok. Çin’deki nükleer silah miktarı Kuzey Kore’nin bin katı. Tek fark Kuzey Kore, İran ve Irak’a Amerikan şirketleri giremedi. Çin, eğer Amerikan şirketlerine 1.2 milyarlık nüfusunu pazar olarak açmasaydı, onlar da bugün terörist devletti. Bütün sistem bunun üzerine kurulu. Dünyada 860 milyon aç insan var. 640 milyon evsiz insan var. Hâlâ Amerikan yaşam biçiminden bahsediyorlar. ABD’nin 350 milyar dolar dış gelir fazlasının yarısı bilgi teknolojilerinden, windows falan, diğer yarısı silah satışından geliyor. Eğer geniş çaplı savaşlar olmazsa, bu geliri kaybedecekler. Afganistan ve Irak’ın işgali olmasa, ekonomilerinin zora gireceğini tüm ekonomistler söylüyor. Üç sene içinde bir terörist saldırıya daha ihtiyaçları var.

– Talat Ağabey çok ilginç şeyler anlatıyorsun; fakat TV’de, gazetede dış ilişkiler üzerine o kadar yazı çıkıyor; hep tırı vırı şeyler. Hiç bunları anlatmıyorlar niye?

– ?

– Ağabey, sen öyle dinî inançları müthiş bir adam değildin, nereden çıktı bu imamlık? Şaka zannettim valla.

– Yani hâlâ da, ben var ya ben, müthiş inanırım diyemem. Fakat burada bu kadar inançla iç içe olmak, hem öğrenmemi artırıyor hem de daha fazla sorgulamamı sağlıyor. Çok vaktim var, çok okuyorum. En sevdiğim de ne biliyor musun? Yüzlerce yıllık bir geleneği sürdürüyorum. Küçükken oruç tutarken de onu fark ederdim. Aynı değerleri paylaştığın birçok insanla beraber olmak çok değerli. Aslında İstanbul için ana neden bu. Ortak değerleri olmayan insanlar bir şehri ancak bu kadar mahvedebilir ve yaşanmaz hâle getirebilirler.

– ...

– Hıdır, bir diğer neden de bu sene dünyadaki buzulların % 18’i eridi. Bu ne demek biliyor musun? Benim makam, şu önümüzdeki 20 yıl için

oldukça iyi bir yer gibi görünüyor.

– Pıh pıh pıhh.

– Peki sen ne yaptın mutsuzluğun için?

– Ağabey, son dönem yüzlerce kişisel gelişim kitabı okudum.

– Nasıl geliştin mi bari?

– Kafayı fazla takınca kötü oldum be Talat Ağabey. Sonra baktım çoğu birbirinin aynı. Bir de bizim hayatımızla ve kültürümüzle gram alakası yok. Yazan adamlar maşallah çok başarılılar! Hepsi üne kavuşmuş, artık Ferrari'yi satacak noktaya gelmişler. Biz daha aracı bakıma sokarken maddi strese giriyoruz.

– Amerika'dayken en çok fark ettiğim o oldu. Herkeste böyle bir kişisel gelişeyim, başarayım; ama bunu kişisel yapayım çabası var. Bu kişisel gelişim sistemi "Looser" dedikleri adamlar üzerine kurulu.

– Kim ağabey bunlar?

– Mesela sen! Kaybedenler. Toplum kaybedenlerle dolu. Filmlerde, dizilerde 100'e yakın başarılı adamı, onların hayatlarını, arabalarını, düzdükleri mankenleri gösterip dururlar. Saatler, pahalı cep telefonları, şaraplar, partiler... Herkes onlara özenir. Tüm bu insanlar genç ve mutludur. Seks yaparlar. Toplumun geri kalan % 99'u ise "kaybedendir." Sıradan işlerde, sıradan hayatlar yaşarlar. Bu kaybedenler "Ben nasıl onlar gibi olabilirim?" koşusuna girerler. İşte tam bu noktada onlara nasıl başaracaklarını anlatan sihirli formüller devreye girer. Krem sürerek güzelleşeceklerine, kitap okuyarak başaracaklarına inanan insanlara mucizevi seminerler, kitaplar satarlar, 100 adımda zengin olmanın yolu gibi.

Etraf o kadar çok güvensiz insanla dolu ki giydikleri markalarla özdeşleşerek güven hissedecek gençler... Mutsuzluktan kırılıp "happy meal menü" yiyerek mutluluğa ulaşacağını zanneden kaybedenler... Her şişmanın bir "AB shaper"ı olmalı. O ürünlerde herkes genç ve mutludur. Her şey pozitif enerji üzerine kuruludur. Oysa kitabı kapattığında dönüp bir bakarsın, hayatın içinde mutluluk olduğu kadar mutsuzluk da var. Hamburger menüyü yiyip kolanı içtikten sonra elinde ketçaplı peçeteler, ciddi bir fatura, koşu bisikletleriyle verilemeyecek kalori ve kalp

damarlarında biriken doymuş yağ oranlarını göstermezler hiç. Hep mutluluk vardır. Geçen fark ettim; bir süpermarkette çocuk bezlerinin üzerinde bin bebekten birinin olabileceği kadar güzel bebekler ve yüz bin anneden birinin olabileceği kadar güzel genç anneler birbirlerine sarılmış gülüyorlardı. Tezgâhın alt köşe raflarında yetişkin bezi vardı. Onun üzerinde altını bağlamak zorunda kalacağınız, yaşlı bitkin adamın resmi yoktu. Her bebeğin girdiği evde bir tane de o yaşlıdan olabilir. Sırf şu mahallede üç tane yatalak hasta var Hıdır.

Numaraları bu işte. Filmlerde, kitaplarda, gazetelerde o insanlar yok. Bizi de o sisteme sokuyorlar. Büyük şehirlerde “kaybedenler” yaratıyorlar. Onlar kadar büyük pazar olamaz. En büyük tüketiciler onlardır. Hayatından tatmin duyan, kendinden memnun birisi çılgınca satın almaz.

Türkiye’de ilk defa bu sene anti-depresan ilaçların satışı, antibiyotik satışını geçti. Her şey kendinden memnun olmaman, başka biri olmak istemen üzerine kurulu. Modellediğin adam gibi olmak, onun gibi giyinmek, saçını onun gibi boyatmak, onun gibi içmek ve hep markaları konuşmak.

Asıl mutsuz onlar! Bak, bir kasırga yaşadılar, herkes birbirinin evini dükkânını yağmaladı New Orleans’ta. Durduramadılar, insanları vurdular yağmayı durdurmak için.

Bugün bu kasabada öyle bir şey olsa, herkes birbirine yardım eder. Biri hastalansa herkes çorba götürür. Ya İstanbul’da? Orası artık onların başkenti. Tüm TV’ler İstanbul için yayın yapıyor. Aslında televizyonların gösterdikleri değil, insanların seyretmek istedikleri korkunç. Üç dakikada bir, bir kadına tecavüz edilen bir ülkenin ihraç ettiği yaşam biçimi korkunç. Kendi paçanı kurtar, fırtınada komşunun evini yağmala. Kocaeli depreminde beline kiriş devrildiği için kıpırdayamayan kadına tecavüz eden, bozuk telaffuzlu üç adamı bu sistem yarattı. O itler, karanlıkta, okudukları gazetenin arka sayfasında, sağ üst köşedeki mankeni gördüklerini sandılar; TV’deki programda yine sevgilisinden ayrılmış mankeni gördüklerini sandılar; hiç dedelerinin, ninelerinin boşlukta uğuldayan “Komşun açken, tok yatma!” sesini duymadı o sapıklar; 900’lü hatlardaki kadınların şuh sesini duydular. O kadını hiçbir psikiyatristin sözleri tedavi edemez Hıdır. Hiçbir gazetecinin lüks lokantalarda ücretsiz yiyip içirdiği, karşılığında anlattığı yemeklerden o kadın artık tat alamaz.

Evlerin balkonlarındaki porno kanallara çevrili çanak uydu antenleri saldırdı o kadına.

Köylünün şehirli olması 120 yıl sürer. Süreyi, ürün satmak için kısaltmaya kalktığın an orada kalırsın, mutsuz olursun.

– Benim durum.

– Kitap okuyup, modelleyip, yeni araba alıp kendini başka biri gibi hissedip mutlu olacağını mı sandın bu arada?

– Aynen öyle.

– Hıdır, senin benim yaşımda insanı ne mutlu eder bilir misin?

– Ne?

– Kendi ürettiklerinin sonucunu görmek. Eğer dönüp baktığında, “Bunları ben ürettim, ben başardım, bu sonuçlar benim” diyebiliyorsan tamam. Yoksa etraf mutsuz insanlarla dolar. “Hayatında, başardığın ne var?” diye baktığımda, üç şey aklıma geliyor benim; eşin, Sîmin Nisan ve 91 model Şahin.

– Talat Ağabey, vallahi doğru! Üçünün de üzerine titriyorum.

– İş yerinde üretebileceğin bir şey var mı?

– Yok ağabey! Orada, sağcılar, solcular, masonlar, hemşeriler, tarikatçılar klanlar hâlinde yükselme savaşı veriyorlar. Üretim sıfır.

– Geçen gazetede haber vardı: Anası, babası bir çocuğu Çocuk Esirgeme Kurumu’na bırakıp gitmiş. Çocuk zatürre oluyor, hastaneye götürüyorlar. Benim bir tanıdığım zatürree oldu, 15 gün hastanede yattı. Bu çocuk kimsesiz ya, veriyorlar bir serum, gönderiyorlar geri, çocuk dönüşte ölüyor. Cenaze namazı vardı, fotoğraf çekilir diye oraya gelmiş altı devlet görevlisi. Çocuğu küçük bez bir kefene sarmışlar, mezarlığın duvarının üstüne koymuşlar, cenaze namazı kılıyorlar. Saatlerce ağladım. Şimdi ağladığıma bakma. Bu çocuk zengin olsaydı, ölmeyecekti. Ölse, gömülmesi böyle olmayacaktı. Hıdır ağlama; ama şunu bil: Ülke ihtiyaç içinde! Hiçbir şey üretemiyorsan, al hanımı, çocuğu git Çocuk Esirgeme Yuvalarına, bir şeyler anlat onlara, kitap oku. Senin benim gibi adamlar, saat markası, 100 metre

kare daha büyük ev, yeni arabayla mutlu olmazlar. Senin için en büyük kişisel gelişim orada yanağına konacak bir öpücük. Ürettiğinin sonucunu bir hayır duasıyla orada alırsın. Öteki koşturmacanın sonu yok be Hıdırım.

– Ya ağabey imam gibi değil de, filmlerdeki rahipler gibi konuşuyorsun.

– Doğru, filmlerde bu adamların rahipleri hep iyi, bilge adam olur. Bizim imamlar da hep kötü adamdır.

– Oysa bizim dedeler anlatırdı, Kurtuluş Savaşı'nda Ege Bölgesi'nde halkı imamlar örgütlemiş, hep önde savaşmışlar, diye. Bir de ağabey, bu Amerikalıların kişisel gelişim kitaplarında hep İsa'dan örnekler var. "Hz. İsa böyle dedi, şöyle yaptı" gibi. Bizim kitaplarda hiç Hz. Muhammed yok.

– Ağabey deli misin? Kalkacak bir yazar, bir imamdan iyi bahsedecek. Adamın deli olması lazım. Öyle çok da inançlı falan olmasa ama kitabında "kültürümüzdür" deyip bir imamı devreye soksa, şu benim anlattıklarımı anlattırsa, bitirirler adamı valla. Bak bu benim söylediklerimin onda birini bir budist rahibe ya da papaza anlattırsın kral olur, bilge olur. Rahip dururken imam! Salaklık.

– Harbiden doğru! Adam manyak olacak ki öyle bir şey yapsın.

– Ya da kıt olması lazım, sonra başına gelecekleri görmeyecek kadar kıt. Dokunma suya sabuna!.. Yaz mutluluk, yaşam, pozitif enerji, çiçekti, böcüktü; bi de güldür milleti, malı götür.

– Talat Ağabey saatler geçmiş, benim otobüs kalkacak. Ağabey, çok sağ ol. Cidden geldiğime değdi.

– Söyledin mi eşinle kızına?

– Yok, hâlâ söylemedim.

– Niye?

– Ne bileyim ya! İyice gözlerinden düşersem.

– Başkası olup mutlu olacaksın ha? Ben direkt söylüyorum oğlum, çok rahatlatıcı. Bir tek ilk sefer zor.

– Belki söylerim; ama geç kaldık ağabey be! Evlenirken söylemek lazımdı.

– Arabayı ne yaptın?

– Ya bir modifiye ettirip “Doğan” görünümü vereyim diyorum, bir kararsız kalıyorum. Hadi ben fırlıyorum, görüşürüz.

Talat, Hıdır’ın arkasından yokuştan aşağı bağırdı:

– Aracın orijinalliğini bozma! Sadece tüp taktır, yakışı çok azalıyormuş!

“Hey, bu kulağa harika geliyor! Kendim için şimdiye kadar hiç bu kadar yaratıcı bir şey yapmamıştım. Gerçekten kendimi daha fazla zorlamaya başlamam gerekiyor.”

“Kabul ediyorum. Öğrendiğim oldukça etkili diğer bir teknik Hayaller Defteri’ne arzu ettiğin şeylerin ve başka birinden daha iyisini yapmak istediğin konularda becerilere, yeteneklere ve niteliklere sahip olan kişilerin resimlerini çizmektir. Senin durumuna, belindeki “otomobil lastiğine” geri dönecek olursak, kilo vermek ve fiziksel olarak çarpıcı görünmek istiyorsan, bir maraton koşucusunun ya da seçkin bir sporcunun resmini Hayaller Defteri’ne yapıştır.” [21]

NİHAYET

– Alo, Şenay Teyzeciğim, ya 8 tane çıktı zarftan, 9 olmayacak mıydı? Allah Allah, yok 9 değil, biri eksik. Neyse 8 tane yedim artık bir taneden bir şey olmaz herhâlde. Olur mu? Neyse iyi de çalıştım. Bugün, yarın sonuç gelir. Nisan geliyor ben kapatayım, görüşürüz ellerinizden öperim.

– Naaber baba.

– İyilik kızım.

– Babacığım, seminer müthişti cidden. Ali Kuyumcu Ağabey biraz daha iyi konuşuyor; ama sen de süperdin. Çocuk Yuvası'ndaki çocuklar da çok beğendiler.

– Kızım, altı tane çocuğa konuştuk işte.

– Baba olsun! Annemin hiç sana o kadar hayran baktığını görmemiştim.

– Hadi ya, gaz vermiyorsun değil mi?

– Baba, hele o *Zagor* çizimlerindeki eski Ferre çizimleriyle yeni çizimleri karşılaştırdın ya, çok beğendim.

– Yararlı oldu mu bilmem; ama Ali'yle devam edeceğiz bu işe. *Tarkan, Karaoğlan* tüm çizimleri, kitapları var. Belki okumayı sevdiririz bir çocuğa.

– Baba, çocuklar niye çimdirdiler ki seni?

– Kızım ben de anlamadım sonra müdüre sordum; ana yok, baba yok, sarılacak büyük görünce hep dokunmak istiyorlarmış.

– Oraya daha sık gitmeliyiz baba.

– Doğru kızım.

– Kitap okumayı bıraktın mı?

– Okuyorum da bu kitapları değil! Bir süre sonra baktım garip işler yapıyorum. Rollere girmeye başladım. Bak Nisan, 20 yıl önce bir gün üniversiteden dönüyorum otobüsle, önümde üç kız. İkisi hiç susmadı, sanat,

tiyatro, arkeoloji... Ne kadar püsür varsa konuştular. Üçüncü kız ilginçtir hiç konuşmuyor, dinliyor. Çok ilgimi çekti. O, yarım saat mevzuya girmedi. İkisi bıdır bıdır. Beytepe'den merkez yarım saat sürdü. Sıhhiye'de üçü inecekler. İlk ikisi artık opera konusuna girmişler, sanatın zirvesini konuşurlarken, bizimki devreye girdi ve şöyle dedi: "Gulağım gaşinüyör!"

– Pıh pıh pıhh.

– Ben de bastım kahkahayı. Onun niye muhabbete girmediğini anladım. Atlar nallanırken kurbağalar ayağını uzatmazmış. Bana hitap etmiyor bu yazılanlar, ayağımı uzatmamamda fayda var.

– İyi kitaplar da var baba. Ben sana iyi bir liste çıkarıp vereyim.

– Üzerinde düşününce, yazdıkları kitaplar yer haritası gibi. Harita güzel yeşil falan; fakat gösterdiği yer haritada görüldüğü gibi değil. Kâğıtta taşlar, yılanlar, akrepler, sular tam anlamıyla gerçekler görünmüyor. Hani bir politikacı haritanın üzerinde Napolyon'a parmağıyla göstermiş "Sizin yerinizde olsam burayı da alırdım." Napolyon da "Öyle parmakla alınıyor olsa, ben de alırdım" demiş.

– Pıh pıh pıhh.

– Olmadığın gibi olmak zordur. Eğreti durur adamın üzerinde.

– Baba, arkadaşım Lâl'in annesi, Banu Teyze, tiyatrocu. Bunlar Anadolu'ya bir oyuna gidiyorlar. Valinin eşi pek sanat seviyor, fazla da kibar, hatta aşırı kibar. Bunlar "Ya kadın bu kadar da rafine olamaz" diyorlar; ama hiç ipucu yakalayamıyorlar. Kadın abartılı tavırlarla bunları yemeğe çağırıyor. Orada nasıl ıstakozlar yediğini, hangi şarapları sevdiğini anlatıyor, çok iyi bir şiveyle konuşuyor. Fakat bu arada feci yiyor, kebapları hapur hupur götürüyor. Bir ara tıkanıyor, dayanamıyor ve böğürüyor, "Ayy guscen şinci."

– Pıh pıh pıhh.

– Banu Teyzeler kriz geçirmiş, o ana kadar kadın kasmış kendini. Sosyete rolleri, son anda dağılmış.

– Nisan, benim bir arkadaşım vardı askerî lisede, Muhsin. Muhsin, zayıf, cılız bir çocuktu; bizden aşağı kalmamaya çalışırdı, kamplarda koşularda

kendini çok zorlardı. Bir şekilde bitirirdi. Bir gün pentatlonda ayrı istasyonlarda çalışıyorduk. İrlanda masasına çıkmaya çalışırken Muhsin öldü, 14-15 yaşında. Muhsin hiç subay olacak bir çocuk değildi. Müthiş bir bilim adamı olabilirdi oysa. Hep bu kitaplarda "Sınırları zorla" falan diyorlar ya, fasarya.

Bir de bana verdiğin kitaplarda "Eğer biri yapabiliyorsa sen de yapabilirsin" gazı var ya... Askerî lise ikinci sınıftayım; 100 metrede Haldun üsteğmen not veriyor, ben o gazla bir koştum: 12.8. Beni çağırdı, "Çalışmalara gel" dedi. Ben artık rüyalarımda dünya şampiyonu oluyorum, tribünler yıkılıyor. Carl Lewis arkamda telef oluyor falan. Paso antrenman yapıyorum. O sırada Akdeniz Olimpiyatları var, 100 metre yarışını seyredeyim dedim. Benim potansiyel rakipler orada hep. İtalyan Mennea falan. Yarış başladı, tam ortalarda Yunanlı atletin bacağında bir sakatlık oldu, adam yavaşladı, yarışı yürür gibi bitirdi. Dereceleri yazdılar. Sonuncu gelen bu neredeyse yürüyen adamın derecesi 12.8. Ben o gün antrenman ve rüyaları bıraktım. O gün anladım ki "Birisi yaparsa sen de yapabilirsin" işi gaz. Yetenek, kapasite, beyin, fizik hep ayrı olanaklar sağlar insana.

Nisan: Anne o ne ?

– Bu senin. Genel Müdür Yardımcın yollamış.

– ?

Hıdır sarı zarfı heyecanla açarken, sağ kolunda dirseğine kadar bir ıslaklık hissetti. Psikolojik diye düşündü. Mektup şöyleydi:

Değerli evladım,

O günkü ziyaretin için teşekkür ettim. Çok mütehassıs oldum. Çünkü partimizin iktidara gelmesiyle geldiğim bu makamda çok ziyaretçim oldu. Hiçbirinde senin ziyaretin kadar duygulanmadım. Anlattıklarından dolayı değil. Ben onları anlamam, dikey hıyararşi falan dediğinde o hıyararşiyi sonra sordurttum, tahmin ettiğim şey değilmiş. Dikey deyince ve sebzeyi duyunca biraz işkillendim; ama neyse ki değilmiş.

Beni duygulandıran şu oldu: Bunca ziyaretçim oldu, hepsi geleneğini göreneğini kaybetmiş. Sen örfümüze uygun bir şekilde büyüğünün yanına girerken ayakkabılarını çıkardın. O gün üç müstahdem seni dışarı yatay

hıyararşi şeklinde taşırken, benim gözlerim doldu. Memleketin havasını bana hatırlattın. O camilerdeki hafif çorap kokusunu, kullandığın gül suyunun kokusunu odama taşıdın. Ziyaretin bana ders oldu. Oda girişine altı çift terlik aldırdım, bakanlıkta herkes riayet ediyor. Araştırttım, şef olmak istiyormuşsun, "Yapayım" dedim; ama ne bizim hemşerimizmişsin ne de partiye kaydın var. O kadar hemşerim beklerken, yapmam mümkün değil. Fakat öyle birim değişikliği, izin gibi ne derdin olursa, burada manevi bir baban var bil.

Gözlerinden öperim.

Manevi Baban

Genel Müdür Yardımcısı

Hıdır gülmekten gözleri yaşararak okudu mektubu.

– Neyin var Hıdır?

– Hiiç, şef olamamışım, ona gülüyorum. Arkadaşlar ben size bir şey söyleyeceğim. Ben Çocuk Esirgeme Kurumu'nda büyüdüm. Talat Ağabeyinizle ikimiz orada yetiştik, sonra hayata atıldık.

– Hı?

– !..

– Hıdır, niye bunu daha önce söylemedin ki?

– Ne bileyim çok çekindim daha aşağı seviyede olmaktan!

– Olur mu? Bu senin bugüne kadar yaptıklarını daha da anlamlı hâle getiriyor. Çocuk Esirgeme'den çıkıp bu noktalara gelmek kolay mı?

– Nisan, açıkçası senden de çoğu zaman çok utandım. Bu yaşında benden daha bilgilisin.

– Baba, Bernard Shaw'a edebiyat bilgisi ve yaratıcılığının nereden geldiğini soruyorlar. "Her gece babam bana üşenmeden farklı bir masal okudu. Tüm yeteneğimi babama borçluyum" diyor. Sen çocukluğumdan beri her gece bana bir şeyler anlattın, emin ol senin başucunda masal okuyacak bir baban olsaymış bugün yazar olurdun. Seni çok seviyorum baba.

Aile ağlayarak kenetlendi. Birbirlerini uzun süre kokladılar, öptüler. Fark ettiler ki üçünün arasında müthiş bir dostluk ve kaybetmek üzere oldukları bir mutluluk var.

– Bu paket senin kızım.

– Baba, Modern Talking kasedi yaşasın! Dinleyebilecek miyiz bari?

– Evet, bizim kahvedeki çocuklar "Şef arabayı kullanamıyor" diye, birleşip 10'ar eurodan arabaya LPG tüp taktırmışlar. Kahvedeki öğrenciler

bile para vermiş. Tatile arabayla gidiyoruz söz.

– Hurra.

– Bu da senin tatlım.

Bir zarfın içinden tüm seneye yayılmış yirmi ayrı temsil için üçer kişilik tiyatro davetiyeleri çıktı.

– Bunlar ne?

– Otobüs yolculuğunda bir hemşerinle tanıştım. Eşi Özlem, Devlet Tiyatrosu'ndaymış. Bunlar protokol davetiyeleriymiş ona göre.

– Hıdır, biz Nisan'la konuştuk. Senin en çok neyini seviyoruz biliyor musun?

– Neyimi?

– Akşam eve döndüğünde duş almadan önce üzerinde hafif bir ter kokusu olur her zaman, onu çok seviyoruz. Bir şeyi fark ettik; çünkü akşam işten döndüklerinde mutlu insanların üzerinde mutlaka hafif bir ter kokusu olur. Bizim için çok çalıştığının farkındayız.

Nisan: Bir de çorap kokusu... Pıh pıh pıhh.

– Pıh pıh pıhh.

– Baba, KPDS sonucu geldi; ama üzülmeyeceksin.

– Söz!

– 69 almışsın.

– Hadi ya, bir pirinçle kaçırdık.

SON

Sevgili Şef,

Beni çok etkileyen kitapların listesi

Seni çok seviyorum

Kızın Nisan

1. *Hedef Türkiye* • Oktay Sinanoğlu • Otopsi Yay.

2. *Beyaz Zambaklar Ülkesinde* • Grigoriy S. Petrov • Hayat Yay.

3. *Mucizeler Adasına Yolculuk* • Klaus Kordon • Tübitak Yay.

4. *Barbaros Hayreddin Paşanın Gazavatnamesi*• Tercüman 1001 Temel Eser

5. *Simyacı* • Paulo Coelho • Can Yay.

6. *Haberci* • Halil Cibran • Anahtar Kitaplar

7. *1984* • George Orwell

8. *Cesur Yeni Dünya* • Aldous Huxley • İthaki Yay.

9. *Küçük Prens* • Antoine De Saint Exupery

10. *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* • A. Hamdi Tanpınar • YKY

11. *Alice Harikalar Diyarında* • Lewis Carroll

12. *Hile Yolu* • C. Hoy / V. Ostrovsky • E Yayınları

13. *No Logo* • Naomi Klein • Bilgi Yay.

14. Nihat Genç • Bütün Kitapları

15. *26. Kilometre* • Cengiz Alkış • Elma Yay.

16. Sunay Akın • Bütün Kitapları

17. *Markaların Kara Kitabı* • K. Werner / H. Weiss • Mediacat Yay.

18. *Kardelen Çiçeği* • Gözde Akkılıç • Elma Yay.

19. *Tekelistan* • Yalçın Küçük • İthaki Yay.

20. *Pupa Yelken* • Sadun Boro • Ege Yay.

21. *Nazik Erik* • Bütün Kitapları

22. *Mektuplardan Gelen Ses* • Samiha Ayverdi • Kubbealtı Neşriyat

23. *Marifetname* • Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri • Çelik Yay.

24. *Hamili Kitap Yakınımdır* • Hakan Yaman • Elma Yay.

25. 3 Semavi Dinin Kitapları; *Kur'an-ı Kerim*, *İncil* ve *Tevrat*

26. Jules Verne - Bütün Kitapları

27. *Robinson Crusoe* • Daniel Defoe

28. Kemalettin Tuğcu (Baba, bir kitabını mutlaka okumalısın)

29. *Şebeke* • Yalçın Küçük • İthaki Yay.

30. *Türkler* • Baron De Tott • Elips Yay.

31. *Şahbaba* • Murat Bardakçı • Pan Yay.

32. Ursula K. Leguin - Bütün Kitapları

33. *Yüzyıllık Yalnızlık* • Gabriel Garcia Marquez • Can Yay.

34. *Semerkant* • Amin Maalouf • YKY

35. *Bir Ekonomik Tetikçinin İtirafları* • John Perkins • April Yay.

36. *Sivil Örümceğin Ağında* • Mustafa Yıldırım • Ulus Dağı Yay.

"O halde yaşam kalın bir dilim bifteğe benziyor" diye sözünü kestim. "Önce eti yağından ayırmalısın, zamanı kontrol etme ustalığındaki gibi."

"Çok güzel. Tam üzerine bastın. Vejetaryen yanım aksini söylese de bu benzetmeyi sevdim, çünkü konumuza tam oturuyor. Zamanın ve değerli zihinsel enerjini ete odaklarsan yağ için zaman harcamazsın. Yaşamın sıradanlıktan uzaklaşarak olağanüstünün mükemmelliğine ulaşacak. Bu, gerçekten bir şeyler yapmaya başladığında olacak ve aniden aydınlanma tapınağının kapıları ardına dek açılacak" dedi Julian.[22]

SONSÖZ

Geçenlerde bir otomobil dergisi okurken gördüm. Ağabeyim dergiye mektup yazmış: “97 model Şahinim var, beygir gücünü nasıl artırabilirim?” Usta cevaplıyor:

“Chip Tuning yaptırırsanız 7 beygir, krank milini değiştirirseniz 6 beygir, egzozları bilmem ne markayla değiştirirseniz 12 beygir artar. Yalnız bunları Isparta’da yaptırmanız biraz zor!”

Bizim olayı tam anlatıyor değil mi? Gül gül bir hâl oldum.

Aslında kitabın adı “Şahinine Tüp Taktıran Bilge” olmalıydı.

*Ferrari’sini Satan Bilge’*nin yazarı çok şaşırmış, kendi ülkesi de dâhil hiçbir ülkede kitap bu ilgiyi görmemiş çünkü.

Kitaba niye saldırdı bizim millet? Altı temel neden olabilir:

Bir; bizim milletin elinde ciddi bir Ferrari stoğu var, aracın ikinci eli de prim yapmıyor. “Derviş aracı elinden nasıl çıkardı acaba, ederi ne ki?” diye saldırdık.

İki; Ferrari alacaklar, binicisi araçtan memnun değil mi ki? Aracın performansı ne acaba?

Üç; herkes almış, bizim başımız kel mi?

(Robin Sharma'nın başı kel! Acaba ilacı var mı?)

Dört; bütün arkadaşlar kişisel gelişiyor, ben de gelişiyiiim.

Beş; mübarek Ramazan ayı dinî bir kitap çıkmış okuyalım.

Altı; Müjdat Sönmez isimli güvenilmez bir korsan kitapçının dolduruşu.

"İkinci el temiz bir Opel Corsa düşürebilir miyim?" diye dişini tırnağına takan bir milletin, oraları çoktan aşmış, artık Ferrari'sini elden çıkarmaya çalışan bir adamın sorunlarına odaklanması iyi kalplilikten başkasıyla açıklanamaz aslında.

Bu üç yüz bin adamın bilgeleşmeyle ilgili bir sorunları yok. Adam Ferrari'yi nasıl almış, onu öğrenmek için aldılar kitabı. Milyonlarca sinek gene yanıldık.

Hakan Özerol kardeşim anlatmıştı. Zirvede genç bir yönetici üç günlüğüne tropik bir adaya gider. Sahilde tek başına alır "laptop"u hesap-kitap derken bir adam gelir sahile, onun yaşlarında. Bir de kova. On dakikada koca koca balıklar yakalar, kovayı doldurur ve gider.

Ertesi gün aynı sahne... Üçüncü gün zıpır yönetici (Porsche veya Ferrari'sini adaya getirememiştir) gider adamın yanına.

– Niye on dakikada bırakıyorsun?

– Yetiyor bana.

– 8 saat tutsan yüzlerce kat daha fazlasını yakalar mısın?

– Evet.

– Kilosu şu kadardan, şu kadar eder. Bu parayla altı ayda üç balıkçı teknesi alırsın, yanında dokuz kişi çalışır. O tekneler sana, bak hesaba, beş yılda şu kadar kazandırır.

– Sonra?

– On yılın sonunda 100 teknen olur, paraya para demezsin.

– Sonra?

– Balık çiftlikleri kurar, ihracat yaparsın.

– Sonra?

– 50 yaşında trilyoner olursun.

– Sonra?

– Yerleşirsin deniz kıyısına, keyif yaparsın.

– Ağabey, ben şimdi zaten onu yapıyorum.

– ...

Büyük ihtimalle balıkçıyla konuşan Amerikalı Robin Sharma'ydı, fikri balıkçıdan kaptı.

Ben size bir şey söyleyeyim mi?

Gidin Almanya'ya, İngiltere'ye, insanların yüzlerine bakın ve mutsuzluğu görün. Size kitap yazan adamların çoğu sizin kadar mutlu değildir, ondan emin olun. Pozitif enerji deyip duranların belki yüzü hiç gülmüyordur.

Sizin kokladığınız domateslerin kokusunu onlar alamaz. Annenizin yaptığı yemeğin tadı onların hazır paket yemeklerinde yoktur. Kızınızın yanağınıza kondurduğu öpücükteki içtenlik onların 17 yaşında evden gönderdikleri çocukta yoktur. Onlar çocuklarını öpmez zaten. Kültürlerinde yoktur.

Edgar Alan Poe, "Kızıl Ölümün Maskesi"nde "*Kendi ölümüne dek ölümün yüzü yoktur*" der.

Bu kitapta adı geçen kitapların hiçbirisini, *Ferrari'sini Satan Bilge* de dâhil okumadım. En fazla beş dakika sayfaları karıştırdım, almam gereken alıntıyı yaptım ve kapattım kitapları.

En çok "İmam" bölümünde kastım. Türkiye'de geçen bir kitapta takdir edersiniz ki bir papaz ya da budist rahip bulma imkânım yoktu. Yiyebileceğim damgaları, alacağım eleştirileri bile bile, Talat Ağabey'i imam yaptım.

Bir gün Talat Ağabey, Kemal Atakay, Erhan aynı evdeyiz. Harbiden Balıkesir'de dönemin en lüks apartmanı (900 metre kare okyanusa bakıyor). Kemal, felsefe diyalektik takılıyor, Talat Ağabey imanlı. Akşam balıkları pişirdik, yedik içtik, müthiş güzel bir sohbet. Bunlar tartışmaya devam ettiler. Allah var-yok. Biz Erhan'la uyuduk. Gece üç gibi uyandım. Salondan sesler geliyor. Kemal 1.90 Yunan Heykeli gibi, Talat Ağabey Anadolu çocuğu. Ben odaya girdiğimde karşılıklı dikilmişler, Talat Ağabey, Kemal'e bağırıyordu: "Tut ki ben imamım. Tut ki ben imamım." Ben gülmekten yerlerde. Yıl 1991. Talat Ağabeyimin kitapta imam olması o akşamdandır. "Ben kasabım" dese kasaptı gerçekten. Kitapta ve imamın anlattıklarında dinî hiçbir şey yok. Ama öyle bir propaganda makinesinin çarkları arasında kalmışız ki kendi ülkenin dinini temsil eden bir adamı kullanırken korkuyorsun. "Hangi gazeteci beni infaz edecek acaba?" diye. Eğer bir papazı kullansaydım, yemin ederim hiç strese girmezdim. Onların kitaplarında mutlaka Hz. İsa'ya birçok referans bulursunuz. Bizse yazamayız. Takip edin bakalım, beni kimler infaz edecek. Kitabın bütününe baktığımda yazarken çok güldüm.

Gözlerinizden öpüyorum.

Alaplı

Karadeniz kıyısı

Metruk bir balıkçı masası

9 Kasım 2005

[1]Ferrari'sini Satan Bilge. S.16.

[2]Ferrari’sini Satan Bilge. S.28.

[3]Ferrari’sini Satan Bilge. S26.

[4]Ferrari’sini Satan Bilge. S.44.

[5]Ferrari’sini Satan Bilge. S.35.

[6]Ferrari’sini Satan Bilge. S.41.

[7]Ferrari’sini Satan Bilge. S.98.

[8]Ferrari’sini Satan Bilge. S.47.

[9]Ferrari'sini Satan Bilge. S.123,125.

[10]Ferrari’sini Satan Bilge. S.129.

[11]Ferrari’sini Satan Bilge. S.76.

[12]Bu hikâyenin orijinali Kur’an-ı Kerim’de Kehf suresinde anlatılır; olay, Hızır Aleyhisselâmın başından geçer.

[13]Ferrari'sini Satan Bilge. S.69.

[14]Ferrari'sini Satan Bilge. S.71.

[15]Ferrari’sini Satan Bilge. S.138.

[16]Ferrari'sini Satan Bilge. S.121.

[17]Ferrari'sini Satan Bilge. S.140,142.

[18]Ferrari'sini Satan Bilge. S.80.

[19]Ferrari'sini Satan Bilge. S.135.

[20]Ferrari’sini Satan Bilge. S.174.

[21]Ferrari’sini Satan Bilge. S.93.

[22]Ferrari’sini Satan Bilge. S.168.